

DZIENNIK BYDGOSKI

Do „Dziennika“ dołączamy co tydzień: Tygodnik Sportowy i Dodatek powieściowy. Redakcja otwarta od godziny 8—12 przed południem i od 4—7 po południu. Oddział w Bydgoszczy, ul. Dworcowa 5. Przedstawicielstwa: w Toruniu, ul. Mostowa 17 — w Grudziądzu, ul. Toruńska 22 w Inowrocławiu, ul. Toruńska 1 w Gdyni, Starowiejska 19.

Przedpłata wynosi w ekspedycji i agenturach 2.95 zł. miesięcznie, 8.85 zł. kwartalnie; przez pocztę w dom 3.34 zł. miesięcznie, 10.01 zł. kwartalnie. Pod opaską: w Polsce 6.95 zł., zagranicę 9.25 zł. miesięcznie. Redakcja i Administracja w Bydgoszczy, ulica Poznańska 12/14. Rękopisów niezamówionych nie zwraca się.

Telefony: Redakcja 3316, 3326, Administracja 3315 — Oddział w Bydgoszczy 1299.

Założyciel Jan Teska.

Telefony Przedstaw.: Toruń 1546, Grudziądz 1294, Gdynia 1460, Inowrocław 420.

Numer 64.

BYDGOSZCZ, niedziela dnia 17 marca 1935 r.

Rok XXIX.

Sedno rzeczy.

Minister spraw wewnętrznych p. Zyndram Kościółkowski wydał — jak donosiliśmy przed kilku dniami krótko — okólnik, w którym poucza urzędników, jak mają traktować obywateli. Dziwnym zbiegiem okoliczności okólnik ten w prasie niezależnej nie wywołał takiego zainteresowania, na jakie zasługuje. Jedno z pism codziennych, nie mogąc się zdobyć na rzeczową ocenę posunięcia rządu, zbyło cały okólnik komentarzem, że wystąpienie ministra spraw wewnętrznych podyktowane jest bliskim terminem wyborów.

Naszem zdaniem, takie stawianie sprawy jest błędne. Można się nie zachwycać panującym u nas systemem rządzenia, ale nie wolno podobnymi insynuacjami dyskredytować posunięcia rządu, które jako słuszne i celowe muszą znaleźć ogólną aprobatę społeczeństwa. Za takie posunięcie uważamy okólnik ministra spraw wewnętrznych do urzędników państwowych.

Cały tegoroczny atak opozycji w czasie obrad budżetowych skoncentrował się na odcinku biurokracji. A atak był tak uzbrojony w dowody faktyczne i przykłady z życia codziennego, że jego siłę przekonującej musiała ulec nawet gruboskórna zazwyczaj sanacja, która rada nie rada przyłączyła się do chóru oskarżycieli, ciskających potężne gromy na sekwestratorów i skostniałych biurokratów, grzeszących — jak napisała w tych dniach „Gazeta Polska“, główny organ sanacji — pychą, doktrynerstwem i nepotyzmem.

Niewątpliwie oskarżenia, poparte faktami, wywarły wrażenie także na rząd. I jeżeli obecnie minister spraw wewnętrznych z dyskusji sejmowej wyciąga należyte wnioski, poucza urzędników i grozi opornym bezwzględniemi karami, to można się tylko cieszyć, że dotychczasowe, smutne stosunki, w których krytyka i rady opozycji były przyśłowiem „grochem, rzucanym o ścianę“, nareszcie zaczynają ulegać pożądanym zmianom.

W dotychczasowych stosunkach między urzędnikami a obywatelami najbardziej raził brak podstawowej zasady, jaką urzędnik stosować powinien, to jest sprawiedliwość. Nic obywatela nie zrażało już nietylko do rządu, ale i do państwa w tym stopniu, jak właśnie brak rzeczowego ustosunkowania się urzędnika do jego wniosków. Obywatel, który widział, że przy ocenie słuszności takiej, czy innej jego sprawy główną rolę nie odgrywały względy rzeczowe, ale przekonania polityczne, musiał stracić zaufanie do władzy, która, utrzymywana świadczeniami publicznymi wszystkich obywateli, winna przecież zachować bezwzględną bezstronność. O tej bezstronności nie świadczą fakty, że w biurach urzędowych — jak to stwierdziła dyskusja budżetowa Sejmu — uprawiano się jawnie agitacją na rzecz jednej grupy politycznej, przez olbrzymią część społeczeństwa serdecznie nienawidzonej, że na tablicach urzędowych wywieszano komunikaty partyjno-polityczne, a urzędników zmuszano do abonowania pism, które bez nacisku i przymusu abonentów znaleźć nie mogli.

Tego rodzaju urzędowanie, na które — jak jeszcze raz podkreślamy — łążą wszyscy obywatele bez względu na przekonania polityczne, — musiało z bie-

Apel ministra skarbu do społeczeństwa:

Trzeba jeszcze przyciągnąć pasa

Podwyższenie podatków o 5% nieuniknioną koniecznością państwową. Ulgi w spłacie zaległości nie mogą być nagrodą dla płatników złej woli.

(Od własnego sprawozdawcy parlamentarnego).

Warszawa, 15. 3. Na dzisiejszym posiedzeniu sejmowej komisji skarbowej zabrał głos minister skarbu p. Zawadzki, aby przedstawił całokształt naszej sytuacji i systemu podatkowego, wzgl. polityki ministerstwa skarbu. Minister oświadcza, że rząd swój obowiązek spełnił i zredukował wydatki państwa do granic możliwości. Dotychczasowe wpływy jednak na pokrycie tych zredukowanych wydatków nie starczą. Dlatego też rząd przedkłada nowe projekty podatkowe.

Po tem uzasadnieniu przedłożeń podatkowych minister opowiedział się za koniecznością reformy całości naszego systemu podatkowego. Praca ta została podjęta, jednak praca trwać będzie długo. Minister jest poza tem przekonany, że nowa ordynacja podatkowa, już uchwalona, złagodziła „konieczności egzekucyjne“ (myli się pan minister, nie się na lepsze nie zmieniło — red.) Reforma podatku gruntowego zostanie teraz uchwalona, ale klasyfikacja gruntów trwać będzie... kilka lat i ulg natychmiastowych spodziewać się nie można.

Dopiero po wprowadzeniu tej reformy będzie można myśleć o zasadniczej

reformie podatków samorządowych, podatku dochodowego, a potem w dalszym ciągu podatku przemysłowego. To wszystko jest ze sobą związane i będzie mogło być przeprowadzone w ciągu kilku lat, które przyjdą.

Część deficytu będzie przerzucona na operacje finansowe, reszta musi być pokryta podatkami. Na to nie ma minister żadnej rady. Tego niestety nie potrafie zmienić, — mówił minister — bo taka jest konieczność państwa.

Jeden podatek dawno uchwalono, mianowicie podniesiono podatek od cukru, inne zostały uchwalone przez Sejm

i niezadługo staną się ustawami po uchwale Senatu, dziś zaś, powiada minister, przychodzimy z ostatnimi trzema projektami nowych podatków.

Przedłożenie, o którym mówimy w tej chwili, którego wady doskonale rozumie, zapewnia skarbowi poważny wzrost dochodów, obliczony przez nas na 21 milj., po wyeliminowaniu zaś podniesienia podatku gruntowego będzie od 17 do 18 milj. To jest suma w naszych pozycjach budżetowych b. znaczna i b. ważna i to uprawnia mnie do zwrócenia się do Panów z prośbą o uchwalenie tego nowego ciężaru.

Jest ciężko, ale trzeba płacić więcej.

Wiem, że jest ciężko. Oczywiście wśród głosów, które tutaj słyszeliśmy, były głosy przesadne, bo stanowczo za nadto generalizują pewne wypadki. Tak źle, jak przedstawiają niektórzy Panowie, naprawdę u nas nie jest. Zdaję sobie sprawę, że jest ciężko. Dlatego też stanąłem na tem stanowisku, że kiedy jest ciężko i jest ciężko wszystkim, to zwracam się do wszystkich z tem, aże-

by jeszcze trochę pasa ucisnęli, żeby jeszcze w nieznacznym stopniu podnieśli ten ciężar, jaki ponoszą. Chodzi tutaj o podniesienie o 5%, o dodanie 5 groszy do złotego ciężarów dzisiejszych. Godzę się, że spadek cen rolnych jest tak znaczny, że specjalnie obniżenie dochodu jest dużo większe, niż w innych działach i wobec tego zgadzam się na skreślenie podniesienia podatku gruntowego, to jest podniesienia istniejących 10 do 15%. Oczywiście 10% dodatek musi zostać i tutaj wypowiedzenia się rządu były pod tym względem jednolite i wyraźne.

Powstanie Beduinów.

Nad dolnym Eufratem zbuntowały się niektóre szczepy Beduinów, liczące razem 50 tysięcy wielbłądów. Władcy arabscy, którym patronuje Anglia, starają się stłumić bunt — bezkrwawo.

giem czasu między społeczeństwem a władzami administracyjnymi wytworzyć wysoką przegrodę, tamującą normalny rozwój życia państwowego.

Zrozumiał to snąc minister spraw wewnętrznych p. Kościółkowski, skoro w okólniku swym pisze dosłownie:

„Z postulatem siły władzy państwowej musi się łączyć zasada sprawiedliwości, gdyż tylko dzięki takiemu postępowaniu administracja pozyska konieczny autorytet wśród ogółu obywateli. Taki tylko sposób odnoszenia się

do obywateli odpowiada również pojęciu godności i honoru urzędnika polskiego. Te względy muszą wziąć pod uwagę przede wszystkim kierownicy i urzędnicy naszej administracji lokalnej, która pozostaje z szerokimi sferami obywateli w ciągłym i bezpośrednim kontakcie“.

Tym wskazówkom ministra spraw wewnętrznych niewątpliwie każdy przykłada. Jeżeli tylko urzędnik rozumie, że w czasie swych funkcji urzędowych powinien być tylko urzędnikiem,

Suma wszystkich zaległości przekracza 1 miliard 300 milionów złotych.

Przy wielkich wymiarach w okresie dobrej konjunktury stworzyły się bardzo wielkie zaległości i wzrost zaległości jest dosyć równoległy do tego wzrostu wymiarów. Właśnie zaległości powstały nie w okresie obecnym, a w okresie dobrej konjunktury. Na 1 kwietnia 1928 r. zaległości wynoszą w okrągłych cyfrach 300.000.000, na 1 kwietnia 1931 r. wynoszą przeszło 600.000.000, w okresie zaś następnego trzylecia od 1931 do 1934 r. zaległości wzrosły o 120.000.000, to znaczy o 1/5 część w stosunku do cyfr wyjściowej.

Powstanie tych zaległości pociągnęło wiele skutków ujemnych. Raz, że te zaległości ciąży na płatniku, który nie widzi przed sobą możliwości wypłacenia się z nich i w swej działalności gospodarczej (ciąg dalszy na stronie 2-jej).

tak samo, jak obywatel, wchodzący do urzędu, powinien być tylko obywatelem, niejedno gorszące zło zniknie. A jeżeli w dodatku władze centralne dadzą urzędnikom niedwuznacznie do zrozumienia, że o ich stanowiskach i awansach decydować będzie nie służalność wobec pewnej grupy ale, i to wyłącznie, poziom ich rzeczowych kwalifikacji i bezstronności i prawidłowego urzędowania, zgodnego z zaleceniami omawianego okólnika, będzie mogło być niezadługo nawet całkiem dobrze. (b)

Trzeba jeszcze przyciągnąć pasa.

(Ciąg dalszy).

czej ma przed sobą tę ewentualność, że będzie płacił, płacił i płacił, a nigdy nie będzie czysty. Z drugiej strony wpłynęło to ujemnie na aparat skarbowy i na sposób ściągania podatków. Obecnie proponowane ulgi w zaległościach wywołują takie wrażenie, że ten, kto płaci punktualnie, to ten wszystko zapłaci i on żadnych ulg nie dostanie, a ten, kto nie płaci, dla tego w pewnej chwili przyjdą ulgi. Oburza to nas niewątpliwie moralnie, poza tem może być niebezpieczne z punktu widzenia dalszego placenia podatków, bo każdy może sobie powiedzieć: „ja nie będę płacił podatku, bo w pewnej chwili przyjdzie dla mnie ulga. Z drugiej strony mamy fakt, że istnieje w tej chwili 700.000.000 zaległości w podatkach bezpośrednich, do tego dochodzą zaległości w podatkach stemplowych, też ponad 100.000.000, do tego dochodzą zaległości w daninach samorządowych i zaległości w ubezpieczeniach społecznych (Głos: A ile jest samorządowych?) przeszło 200 milionów samorządowych, około 300 milionów ubezpieczeniowych, wszystko to razem na sumę 1.300.000.000. Oczywiście jest rzeczą, że jeżeli wymiar podatków bezpośrednich wynosi około 600.000.000, to jest rzeczą niemożliwą ściąganie jeszcze dodatkowo 700 milionów z tytułu tych samych zaległości w podatkach bezpośrednich. To już jest rzecz przekraczająca wszelkie możliwości i niema tutaj sposobu, by je ściągnąć, niema tutaj systemu egzekucyj, ani korpusu egzekutorów, którzyby potrafili te zaległości ściągnąć.

Mamy więc dylemat, jak uporządkować zaległości.

Danie ulg jest rzeczą niezbędną. Jak wyjść z tego dylematu? Po długich poszukiwaniach i długich próbach w najrozmaitszych kierunkach, znaleźliśmy jedno. Trzeba znaleźć taką cechę, która

by świadczyła o tem, że dany podatnik jest dobrym, znośnym przynajmniej płatnikiem, chociaż posiada zaległości. Jak go odróżnić? Wydaje mi się, że nie ze stuprocentową ścisłością, ale z pewną ścisłością możemy powiedzieć: jeżeli człowiek płacił prawidłowo przez kilka lat wysokość wymierzoną, widocznie jest dobrym płatnikiem. Jeżeli pomimo to on miał jakieś zaległości, to te zaległości prawdopodobnie są przez niego niezawinione. Otóż system, który w tej chwili chcemy zastosować, będzie następujący: Zaległości ustalają się na pewną datę, mamy na myśli 1 kwietnia 1934 r. Ulgi i zawieszenia będą dla tych, którzy będą bież. wymiar płacić. Jaki będzie ten bieżący wymiar, nie chcę o tem w tej chwili mówić, ażeby nie obciążać uwagi Panów. Ustaliliśmy dla zaległości datę 1. 4. 1934 r. i następnie będziemy pytać się, co ten płatnik w dalszym ciągu wpłacał. Jeżeli wpłacił w r. 1934/35 równowartość wymiaru, to zaległości będą zawieszane. W następ-

nym roku, jeżeli wpłaci dobrowolnie wszystkie należne od niego bieżące podatki, zaległości pozostaną w zawieszaniu. Jeżeli będzie prawidłowo płacić bież. podatki, to zaległości się będą zmniejszać. Z każdym rokiem będzie umarzany pewien procent tych podatków. Powiedzmy, zapłacił za rok 1934/35, umorzono 10%, zapłacił za rok następny, umorzono znowu 10%, i w ten sposób w ciągu kilku lat chcemy posunąć się do umorzenia tych zaległości do 70%.

Natomiast dla wszystkich — i na to proszę zwrócić uwagę, bo to jest istotnym momentem — tych, którzy bieżącego wymiaru nie płacą i nie będą płacić, dla tych ulgi się kończą. Nietylko, że zaległości takiego płatnika nie będą umarzane, ale będzie od niego wymagana ta suma zaległości, z którą on wszedł na dzień 1 kwietnia 1934 r.

Przemówienie swoje minister zakończył apelem do społeczeństwa, prosząc o współpracę z urzędami skarbowymi.

Komisja skarbową bije wszelkie rekordy

Warszawa, 15. 3. (Tel. wł.). Komisja skarbowo-budżetowa obradowała dziś do późnego wieczora, uchwalając z drobnymi zmianami nast. projekty ustaw podatkowych:

O poborze 10% dodatku do opłat stemplowych i podatków pośrednich.

15% dodatek do podatków bezpośrednich oraz od spadkowego i darowizn.

Nowelę do ustawy o kryzysowym dodatku do państwowego podatku dochodowego.

O spłacie zaległości podatkowych.

O opodatkowaniu tłuszczów jadalnych (głosami wszystkich klubów sejmowych — zadziwiająca jednomyślność).

O upoważnieniu ministra do wypuszczenia pożyczki wewnętrznej.

O zatwierdzeniu zmian statutu Banku Polskiego i o sprzedaży względnie zamianie niektórych nieruchomości państwowych.

O uwolnieniu od odpowiedzialności karnej w sprawach o przestępstwa podatkowe.

Obrazy komisji nad projektami a m. in. o projekcie ustawy o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne (szarwarki) i o państwowym podatku gruntowym odbędą się dziś w sobotę przed południem.

PRACE W KOMISJACH.

Moratorium mieszkaniowe dla bezrobotnych.

Zatwierdzenie rachunków z r. 1932-33. — Jeszcze raz budżet. — Ustawa o pełnomocnictwach. Porozumienie handlowe polsko-niemieckie.

Warszawa, 15. 3. (Tel. wł.). W dniu dzisiejszym sejmowa komisja budżetowa zatwierdziła dodatkowe kredyty za lata 1932-33 i 34. Obszerny referat o zamknięciach rachunkowych za 1932-33 przedłożył pos. Tebinka (BB) prosząc o udzielenie rządowi absolutorjum.

W dyskusji pos. Rymar (KI, Nar.) robił rządowi zarzuty w sprawie rozrzućnej gospodarki w funduszach, szkodliwego wizement (przenoszenie pozycji budżetowych) — red.) wysokich kosztów wychowania uczniów w szkołach rolniczych.

Zakończył swe przemówienie oświadczeniem, że Sejm niedostatecznie kontrolował rząd i zmarnował prace Najw. Izby Kontroli, która niedokładności gospodarki ujawniała. Pos. Rzońska im. BB i nowego, przyszłego Sejmu przyrzekał... zmianę na lepsze.

Nast. pos. Miedziński referował poprawki Senatowi do budżetu. Nie godził on się na obniżenie wydatków min. spraw zagranicznych o 300 milionów zł i na podwyższenie dochodów kolei o 3 milj. zł (nierealna podwyżka). Komisja stanęła na stanowisku referenta.

Na komisji prawniczej przyjęto wszystkimi głosami, za wyjątkiem endeków projekt ustawy o moratorium mieszkaniowym dla bezrobotnych na okres letnich miesięcy.

W dyskusji nad ustawą o pełnomocnictwach dla rządu wypowiedzieli się przeciw przedstawiciele wszystkich klubów opozycyjnych. Pos. Czapiński (P. P. S.) wyraził przypuszczenie, że ustawa ta posłuży rządowi do wydania ordynacji wyborczej w drodze dekretu. Zaprzeczył jego twierdzeniom wicem. Car przypominając, że wraz z uchwaleniem nowej konstytucji wygasną pełnomocnictwa. Komisja uchwaliła pełnomocnictwa dla rządu głosami BB, jak

również uchwalono projekt ustawy o inwalidzkim sądzie administracyjnym.

Na posiedzeniu komisji komunikacyjnej uchwalono projekt ustawy o budowie linii kolejowych Mława—Ostrołęka, Zegrze—Wyszków i Nowojelna—Nowogródek.

Komisja spraw zagranicznych uchwa-

liła cały szereg ustaw ratyfikacyjnych. Pos. Jeszke (BB) referował projekt ustawy o porozumieniu między Polską a Niemcami. Mówca wskazał, że w wykonaniu umowy Polska eksportowała do Niemiec towarów za przeszło 10 milj. zł, Niemcy zaś importowały do Polski za 4 milj. zł.

Jest jednak nadzieja na polepszenie. Komisja wszystkie wnioski uchwaliła.

Izba Deputowanych obraduje nad ustawą o dwuletniej służbie wojskowej.

Paryż, 16. 3. Gwałtownym i nielegalnym wzrostem zbrojeń niemieckich prezydent ministrów Flandin uzasadniał dziś w Izbie deputowanych wniosek ministra wojny, mający ustanowić we Francji na przeciąg 4-let przedłużenie okresu służby wojskowej o 6 miesięcy dla kontyngentu powołanych w kwietniu br., zaś o 1 rok dla następnych.

„W chwili, kiedy efektywne armii niemieckiej — oświadczył Flandin — zostały poważnie zwiększone jednostronną decyzją Niemiec, na którą ani rząd francuski, ani rząd angielski nie godzi się, Francja nie może dopuścić bez niebezpieczeństwa dla obrony narodu do obniżenia francuskich efektywów wojskowych poniżej cyfry, przewidzianej w ustawie z 31 marca 1928, kiedy to zbrojenia niemieckie oficjalnie pozostawały jeszcze w granicach ustalonych traktatami pokojowymi. 480.000 ludzi, przebywającym w koszarach niemieckich i będącym natychmiast do dyspozycji, do czego należy dodać liczne formacje paramilitarne — siłom tym Francja z początku 1935 r. może przeciwstawić za-

ledwie 278.000 ludzi na całym obszarze Francji.

Według ogólnie znanych projektów w r. 1936 Niemcy będą dysponować 600.000 armją. W tym czasie siły Francji spadną do 208.000 ludzi, z powodu obniżki liczby rekruta, wywołanej obniżką urodzin w latach wojennych.

Wniosek zgłoszony dziś przez ministra wojny w Izbie deputowanych opiera się — na art. 40 ustawy wojskowej z 31 marca 1928 r. Powołując się na po-

POKOJE

czyste, wygodne i ciche z wodą bieżącą i telefonami

W WARSZAWIE ulica Chmielna nr. 31 obok Dworca Centralnego

poleca tanio

Zarząd

3558 Hotelu Royal.

wyższy artykuł Flandin zdecydowany jest czasowe przedłużenie służby wojskowej ustanowić dekretami rządowymi, co w praktyce równa się ustanowieniu we Francji na przeciąg 4-let obowiązkowo 2-letniego okresu służby wojskowej.

Kończąc swoje przemówienie Flandin podkreślił w patetycznych słowach pokojowe tendencje Francji, która jednakowoż po odparciu czterech wrogich najazdów w jednym wieku zmuszona jest dbać o bezpieczeństwo dla obrony własnej i ogólnego pokoju.

Deklarację prezydenta ministrów Flandina Izba przyjęła oklaskami z ław centrum i prawicy oraz gwizdami i burzą wrogich okrzyków z ław skrajnej lewicy.

Bezpośrednio po tej deklaracji rządowej, przewodniczący Izby oświadczył, że zostały zgłoszone w sprawie reformy służby wojskowej dwie interpelacje dep. Bluma i Vincenta Auricla.

Premjer Flandin zażądał natychmiastowego rozpatrzenia tych interpelacji, pod warunkiem, że Izba jeszcze w dniu dzisiejszym zakończy w tej sprawie debaty i dokona głosowania.

Izba wniosek ten przyjęła.

Pierwszy w dyskusji zabrał głos deputowany Blum.

Sytuację należy uważać za bardzo napiętą. Istnieje nadzieja, że rząd zwycięży.

Bitwa Słowaków z czeskimi żandarmami.

Praga, 16. 3. (PAT). w gminie Certizne w Słowacji doszło podczas ściągania podatków do starcia między grupą chłopów, a żandarmem. Gdy żandarmom udało się rozprościć chłopów, rozpoczęli oni obrzucać żandarmów z okien kamieniami, a nawet strzelać. Wobec tego żandarmi zmuszeni byli również użyć broni palnej. Dopiero po najdłuższym posilków udało się przywrócić spokój. 5-ciu żandarmów odniosło ciężkie rany. Liczba ofiar po stronie chłopów nie jest ustalona.

Kanonierka zginęła z 18 ludźmi załogi.

Rzym, 16. 3. (PAT) Kanonierka włoskiej floty wojennej „Curzola”, która z załogą 18 ludzi wyruszyła w niedzielę z Tarentu do Augusty na Sycylii, zatonęła bez wieści.

Od wtorku liczne jednostki floty wojennej, stacjonowanej w Tarentie oraz samoloty prowadziły energiczne poszukiwania zaginionej kanonierki. Dotychczas jednak poszukiwania te nie dały rezultatu. Panuje obawa, że kanonierka zatnęła wraz z całą załogą.

Nowy lot stratosferyczny Posta.

Los Angeles, 16. 3. (PAT) Lotnik Willey Post odleciał stąd dziś, podejmując ponownie próbę lotu do Nowego Jorku przez stratosferę.

Banicja dla powstańców greckich i sąd nad Venizelosem.

Ateny, 16. 3. (PAT). Ogłoszono komunikat, że członkowie rządu, należący do partii ludowej premjera Tsaldarisa powzięli uchwałę, domagającą się banicji zarówno dla głównych przywódców, jak i uczestników rebelji.

Wiedeń, 16. 3. Przed sądem wojskowym Grecji stanie wedle doniesień z

Aten, 33 oficerów i 2000 marynarzy.

Co do Venizelosa, oczekiwany jest wyrok śmierci, który w drodze łaski zamieniony zostanie na wygnanie.

W Atenach rozszły się pogłoski o wydaniu wyroku śmierci na czterech wyższych oficerów. Podobno wyrok ten został już wykonany.

Dwie panamy we Francji.

Stawiskjada i Aleksandrjada.

Złodziejstwa Saszy Stawiskiego wstrząsnęły fundamentami Francji. Pamiętamy aż nadto dobrze krwawy wieczór na placu... Zgody w Paryżu, na którym zarysowała się krańcowa niezgoda między rządem i społeczeństwem. Lud paryski domagał się sprawiedliwości. Posypały się strzały. Strumień gorącej krwi młodzieńczej zmył trotuary uliczne. Przyszli wówczas w lutym 1934 r. rząd Doumergue'a pod hasłem oczyszczenia drugiego atmosfery. Potem zastąpił go Flandin. A w pałacu sprawiedliwości niczem śnieg, który swemi płatkami zasypuje wszelkie ślady, **rosła góra aktów**, przykrywała trupy Stawiskiego, sędziego Prince'a, naiwnych entuzjastów z placu „Zgody” i **przygluszała co raz silniej głos sumienia społecznego**, tak że dziś nikt go nie dosłyszy wśród zgiełku dnia powszedniego.

Po rocznym dochodzeniu ogłoszono obecnie jego wyniki. Dowiadujemy się, że **oskarżonych jest dziewiętnaście osób**. Figurują wśród nich, jak donosi PAT, nazwiska byłych deputowanych Bonnaure i Garata, redaktorów Pawła Levy, Dariusa, b. gen. Bardi de Fourtou, adwokata Gaulier, dyr. banku Guebin oraz kilku urzędników lombardów w Bayonne i Orleanie, w których Stawiski zastawiał bezwartościowe imitacje klejnotów i zdobywał w ten sposób miliony do swych oszukańczych manipulacji.

Wyżej wymienieni są postawieni w stan oskarżenia **pod zarzutem zbrodni fałszerstwa, oszustwa lub współudziału w tych zbrodniach**. Oskarżonych o mord na Stawiskim, upozorowanym na samobójstwo, niema! Tak samo niema oskarżonych o mord na sędziu Prince i niema **przynajmniej 95% tych, którzy, pobierając łapówki od Stawiskiego, figurowali na talonach (odcinkach) czekowych, tak zręcznie i tak bezczelnie usuniętych z akt w czasie śledztwa**.

Nie należy się więc dziwić, że 9 oskarżonych zostało przez sędziego śledczego zwolnionych od odpowiedzialności. Oprócz dwóch deputowanych i jednego dziennikarza red. Aymarda **figurują między zwolnionymi słynny Hainaux, zwany „Jo-Postrach”, bokser Niemen oraz pp. Voix i Cerf**. Ich to właśnie opinia wskazywała jeśli nie jako bezpośrednich morderców Stawiskiego, to przynajmniej jako konfidentów policji, którzy mogli **bardzo dużo opowiedzieć na temat tak „samobójstwa” pięknego Saszy, jak i „wypadku” sędziego Prince'a**.

Akty sprawy ujęto w dwadzieścia po-

tecznych fascykulów, obejmujących raptem... dwadzieścia tysięcy dokumentów! Akt oskarżenia zawiera 1.000 stron druku! Drugie dwadzieścia tysięcy dokumentów, któreby mogły naprawdę sprawę wyświecić, są już napewno **zamienione w popiół, lub pochowane po bezpiecznych skrytkach, aby zapewnić ich posiadaczom bezpieczeństwo przy przyszłych szalberstwach**.

Nim wysokie sądy przeczytają tę bibliotekę oskarżenia uplynie nowych cennych kilkanaście miesięcy i prawdziwa sprawa Stawiskiego pójdzie w niepamięć. Niegdyś przy okazji słynnej Panamy Francja nie żartowała ze sprawiedliwością. Dziś nie ma już widać sił, aby urwać tysiąc łbów hydrze publicznego rozprężenia. I co gorzej nie tylko w tej sprawie...

Przypomnijmy sobie kolejno, jak to zrobiła bazylejska „National Zeitung”, dzień 9 października 1934 r. W dniu tym padło również dwóch ludzi. Pod kulami zamachowca **ginie król Aleksander. I Wyswobodziciel i min. Ludwik Barthou**. Tym razem ofiarą mordu nie jest rosyjski żyd przybłąda Stawiski, lub jeden z wielu urzędników sądowych Prince. Tutaj leje się krew **monarsza i jed-**

nego z największych mężów stanu. Zraniona zostaje nie tylko Francja w osobie swego ministra, ale i w osobie swego najcenniejszego gościa, jakim był dla niej król zaprzyjaźnionej na polach bitew Jugosławji.

Mord Marsylski wstrząsnął nie tylko Francją i Jugosławją. Odbił się niesłychanie głośnie echem w całym świecie. Rozpoczęte śledztwo doprowadziło szybko do wykrycia nici całej organizacji. Ujęto bezpośrednich pomocników mordercy i wskazano na współsprawców. Mogliśmy być pewni, że **sprawiedliwości rychło stanie się zadość**.

Obecnie upływa **szósty miesiąc od dokonania przestępstwa**. O dalszym śledztwie, o wydaniu spólników, ukrywających się na terenie Włoch, nic się nie mówi. Nic nie słyhać o akcie oskarżenia w stosunku do Chorwatów, znajdujących się już we francuskich więzieniach. **I na nic się zda wołanie niepomuszczonej krwi króla i ministra**.

Nie możemy dziś przesądzać sprawy. Może ta zwłoka w postępowaniu sądowym jest wywołana jakimiś trudnościami technicznymi, niemniej jednak musimy stwierdzić, że **gdyby w Marsylii w podobnych okolicznościach zabito p-**

Anglicy żądają zniesienia kary śmierci.

Kara śmierci w systemacie kar współczesnych uchodzi za przeżytek. W Anglii stracenie zbrodniarzy odbywa się bez udziału świadków, za murami więzień. Różne organizacje domagają się, aby karę śmierci znieść zupełnie. Na ulicach Londynu widzi się pochody wrogów śmierci — z muzyką.

Fryderyk Kampe.

(7)

Wielki Głowiek

Powieść współczesna.

(Ciąg dalszy).

Normalnie wstaje o dziesiątej, o wpół do jedenastej pije śniadanie jak inni goście; potem następuje uroczysty akt kąpieli. Oettinger siedzi w łazience, przylegającej do czystego pokoiku, w którym mieszka stale i pali, przyczem używa znacznie lepszego tytoniu niż większość gości hotelowych. Dopiero o piątej, kiedy na modłę angielską podaje się tradycyjną herbatę, maître d'hôtel zjawia się na krytej werandzie.

Ządanie pięknej i młodej pani, zamawiającej po północy taksówkę do Helsinek, wydawało się trochę ekscentryczne, ale dla człowieka, który dwadzieścia lat służył w najprzedniejszych domach i u najlepszych państwa, rzeczy nadzwyczajne nie istnieją.

Jego twarz pozostała niewzruszona:

— Według rozkazu szanownej pani taksówka będzie za dziesięć minut. Dokąd szanowna pani życzy sobie jechać?

Wanda spojrzała na niego bezradnie:

— Dokąd? Do Helsinek.

— Rozumiem, proszę szanownej pani.

A w Helsinkach dokąd?

— Nie wiem. Chcę objechać miasto dokoła. Będę potrzebowała samochodu na dłuższy czas.

Oettinger skłonił się i odszedł.

Po chwili wrócił z książeczką, zawierającą plan miasta, wyraził ubolewanie, że obowiązki nie pozwalają mu towarzyszyć szanownej pani i w delikatnej formie zaproponował asystę boy'a hotelowego.

Wanda podziękowała za jedno jak za drugie i pojechała sama. Helsinki są w nocy bezbarwne: ruch zamiera bardzo wcześnie, ciszę mącą tylko niesamowite wrzaski, wylatujące na ulicę z knajp marynarskich wraz z zawodzeniem harmonij, wściekłym tupaniem i dzwonieniem szklanek.

W całym mieście są tylko dwie restauracje nocne. Kazała się zawieźć do bliższej, chociaż o tej porze podświadomie się obawiała nieznajomych twarzy i obcych głosów.

U Kapeletty grała szwedzka orkiestra złożona z akademików, tu się schodzili cudzoziemcy i półświatek helsingforski.

Akademicy grali pieśń węgierską: „Skradłeś mi serce, cyganie”. Atmosfera była porządnie nasycona alkoholem, bardziej wrażliwe dusze plwały się w melancholijnej i rzewnej melodji, mocno uperfumowany jegomość o wilgotnych oczach i niepewnych ruchach zaproponował Wandzie swoje usługi.

W popłochu uciekla do taksówki.

Drugim miejscem rozrywkiem był hotel Kemp.

Kemp stanowi atrakcję Helsinek i je-

dną z niewielu jego osobliwości. Składa się z wielkiej sali restauracyjnej, gdzie przygrywa kapela cygańska i z małego, bardzo przytulnie urządzonego baru, w którym za ladą króluje wspaniale zbudowana Rosjanka.

Szmerzą jednostajnie głosy mężczyzn, obłoki dymu wznoszą się ku wysokiemu sufitowi, piękna Rosjanka rozdaje na prawo i na lewo spojrzenia wielkich ognistych oczu; mężczyźni są w przeważającej większości, siedzą małemi grupkami w głębokich fotelach; po suchych twarzach i wąskich czaszkach, osadzonych sztywno na długiej szyi, łatwo poznać Amerykanów i Anglików. Leje się strumieniami szampań, konjak, mrożone likiery; cygańska muzyka, to smętna, to zamaszysta, francuskie wino i biała noc — takie są Helsinki w nocy.

I tu nie było Borskiego. Zjawienie się pięknej samotnej dziewczyny ściągnęło na nią zaciekawione, zdziwione lub agresywne spojrzenia.

Znów wsiadła do taksówki i kazała się zawieźć zpowrotem do hotelu Brandö.

Gdy samochód ruszył, wtuliła się w kąt i zaczęła cicho płakać.

Gdzie się podział Józef?

Może coś się stało?

Tak, na pewno! A wszystkiego narobiła głupia historia z pieniędzmi, po niej Józef kompletnie oszalał... Cóż ja jestem winna? — rozmyślała zrozpaczona: — Przeczytałam przypadkowo bezczelny list Blomforsa i chciałam pomóc Józefowi... Może obraziłam go pie-

SZCZAWNICKA JÓZEFINA

4183) usuwa chrypkę i zaflegmienie w grypie.

Durant z p. Dupont, postępowanie po przejściu wszystkich instancji zakończyłoby się dawno zgilotynowaniem sprawców!

Domyśleć się tego opóźnienia nie jest trudno. Rewolucję chorwacką przygotowywały Włochy. Obóz w Janta Puszcza na Węgrzech nie dowodzi winy Węgier, gdyż te nie miały środków na finansowanie tak wielkiej organizacji. Przywódca Chorwatów dr. Pavelicz znajdował się we Włoszech i wydany władzom francuskim nie został. Pod naciskiem Paryża skarga jugosłowiańska w Lidze Narodów została skierowana tylko przeciw Węgrom z pominięciem głównych mściwców pokoju na Bałkanach — Włochów.

Oskarżeni o współudział w mordzie marsylskim wiedzą doskonale o rzymskim pakcie między Lavalem i Mussolinim i o odrodzeniu przyjaźni dwóch sióstr łacińskich. Wiedzą również bardzo wiele na temat, ile lirów przekazano z Rzymu na irydyntę chorwacką i ile amunicji na robienie zamachów, czy podrzucanie bomb po pociągach. **Spokojnie czekają na proces, bo grożą „sypnięciem” i dlatego cień niepamięci zasnawa się nad sprawą, którą przez podobieństwo trzeba już nazwać Aleksandrjadą.**

Stawiskjada burzy fundamenty publicznej moralności we Francji. Aleksandrjada idzie znacznie dalej. Jej skutki muszą prędzej, czy później zaważyć na terenie międzynarodowym. Nie można sobie żadną miarą wyobrazić, aby Jugosłowianie nie odczuli już boleśnie samego przedłużania sprawy. Co się musi dziać już teraz w ich sercach, łatwo możemy sobie wyobrazić. Przecież ci **południowcy są wyznawcami krwawej zemsty, a tu nie mogą się doczekać nawet sądu!!!**

Z tych dwóch spraw pesymista wysnuje najczarniejsze wnioski pod adresem Trzeciej Republiki. Optymista będzie twierdził, że czas wygoi wszelkie rany. Prawda będzie leżała gdzieś pośrodku. Kto dożyje, zobaczy.

St. Strąbski.

Śledztwo w aferze Stawisky'ego skończyło się na niczym.

Paryż, 15. 3. Śledztwo w sprawie większości oskarżonych w aferze Stawisky'ego zostało ukończone. Co do 9 oskarżonych śledztwo wykazało, że **stawiane im zarzuty były bezpodstawne. Sprawy 19 oskarżonych odesłano do prokuratury, która badać ma akta przed przedstawieniem ich sądowi przysięgłych. Śledztwo doprowadziło do stworzenia 50 dossiers, obejmujących 20 tys. dokumentów.**

niędzmi? Przecież zrobiłam to, jak mogłam ostrożnie!...

Długo rozmyślała i doszła do przekonania, że naprawdę go obraziła. Borski był dumny, zanadto dumny. Wanda już zdążyła go poznać dostatecznie i uważała ten rys charakteru za objaw chorobliwego przeczulenia. Jednak kochała go takim jakim był, ze wszystkimi jego dziwactwami i wadami.

Na skraju lasu, położonego między miastem a hotelem Brandö, kazała zatrzymać się, wysiadła i zwolniła taksówkę.

Wolała resztę drogi odbyć pieszo.

Szła rozmawiając ze sobą na głos:

— Muszę wziąć się w karby i uspokoić się. Te wszystkie obawy są zupełnie nieuzasadnione, nie mają najmniejszego sensu... Spróbuję zastanowić się i rozważyć rozsądnie: Józef z pewnością już wrócił, czeka na mnie. Kiedy przyjdę, obejmie mnie, powie, że jestem głupie dziecko i będzie miał rację. Na pewno załatwił swoje sprawy wekslowe bez mojej pomocy; naturalnie to musiało potrwać dłużej, ale nie się nie stało, na pewno nic... Za cztery tygodnie nasz ślub, a wtedy już nas nic nie rozdzieli... Józef ciągle powtarza, że losy różnymi drogami chodzą — nasze pójdą drogą najprostszą...

Od morza dolatywał głuchy poszum fal, w lesie było cicho, czasem pod stopą trzasnęła sucha gałązka.

Wanda podchodziła do hotelu z obliczem jasnym i wesołym.

(Ciąg dalszy nastąpi).

O ludziach z pod filarów.

Dźwiękowiec z poznańskiego „deptaka”.

Centrum Poznania stanowi plac Wolności, a centrum tego placu główny gmach miejski, w którym mieści się rozgłośnia radia i popularna kawiarnia „Esplanada”. Pod filarami „Esplanady” panuje nigdy prawie nieustający ruch, choćby dlatego, że naprzeciw szerokiego trotuaru jest przystanek głównych linii tramwajowych. Ale nie tylko dlatego, a głównie stąd, że utarło się w Poznaniu umawiać spotkania i randki właśnie pod filarami „Esplanady” i o każdej prawie porze jakiś niecierpliwym młodzieńcem spogląda na tarczę zegara radjowego, przeklinając w duchu przysłowiową kobietę „punktualność”.

Pod filarami zawsze się znajdzie jakiś znajomy i można się czegoś dowiedzieć. Poza tem spotykają się tam ludzie, poszukujący jakichś nieznanymi bliżej interesów, a nawet okazji do pracy lub zarobku.

Tak, bezwzględnie pod filarami „Esplanady” mieści się jakiś centralny ośrodek miasta, który tylko dlatego nie można nazwać Sercem Poznania, że istnieje bardzo poważna wątpliwość, czy istotnie serce jest najważniejszym organem człowieka. Bardzo wątpliwe zwłaszcza, czy dzisiejszego człowieka, u którego o wszystkim decyduje mózg i on bezwzględnie jest ośrodkiem naszego współczesnego „ja”. No, ale ostatecznie, zgadzamy się na to, że pod filarami jest coś w rodzaju zgęszczonego ekstraktu życia grodu Przemyślawa.

Gdybyśmy nakreśliли dźwiękowiec pod filarami i wyświetlili go na ekranie, to dobyłoby nam może najlepszy przekrój „rzeczywistej rzeczywistości” najprawdziwszego życia.

Pióro reportera nie jest w stanie przedstawić na papier obrazu z całej jego fotograficznej dokładności. A byłoby to nadzwyczajnie ciekawe, bo równocześnie stanowiłoby sprawdzian tego, co nazywamy opinią. I ta opinia szarych ludzi w całej swej nagłej prawdziwości sprawiłaby wiele przykrego rozczarowania przedstawicielom t. zw. opinii oficjalnej.

Myśl o takim oryginalnym reportażu nasunęła mi się w związku z dwoma oglądanymi obrazami „prawdziwego” życia — przedstawieniem „Studentki” w Teatrze Polskim i filmem „Imitacja życia”, wyświetlanym w „Słoiu”. „Studentka” jest reportażem Vicki Baum, przerobionym z powieści na scenę i usiłuje dość nieudolnie przedstawić nieco ponure dzieje pewnej dziewczyny. „Imitacja życia” imituje z powodzeniem prawdziwą historię dwóch matek, białej i czarnej, które mają ze swymi córkami wiele kłopotu. Wspominam o tym filmie dlatego, że jest on szczerze wzruszający, wielu ludzi na widowni pochłupuje ze wzruszenia, a i mnie się łzy zakreśliły nad dolą murzynki, której wyparła się córka tylko dlatego, że się wstydzila swej czarnej matki.

Dobrze tak czasem się wzruszyć, bo to otwiera w sercu jakieś zamknięte przez twardą naukę życia komórki dobroci. Ale równocześnie przychodzi refleksja, że film jest w ostateczności tylko fikcją, a zaraz blisko nas jest życie i właściwie to należałoby się mu bliższe miejsce w naszych myślach i uczuciach. Ale tak już jest, że ludzie chodzą się wzruszać do kina lub teatru, a w życiu są niewzruszeni i obojętnie przechodzą koło ludzkiej niedoli i ludzkich dramatów, uważając przedewszystkiem na własne odciski i całe buty. I niema się czemu dziwić, bo inaczej to jest źle i takich mądrów, zapatrzonych w głębię życia — to właśnie życie wysadza najpierw z siedła.

Pod filarami „Esplanady” gromadzi się najwięcej takich typów, wysadzonych z siedła, mocno przez szczyki łośu pogryzionych i dlatego pozabawionych wielu skrupułów moralnych. Stoją pod filarami, obrabiając swych bliźnich i ich poczynania, a w międzyczasie uprawiają różne, dość podejrzane interesy. Ktoś komuś sprzedaje złoty zegarek, a inny omawia sprawę pośrednictwa przy wynajmie mieszkania. Zresztą załatwia się wszystko.

Ponieważ ludzie z pod filarów i ich rozmowy stanowią, bądź co bądź, termometr poznańskich nastrojów, więc z obserwacji ich postępków i z treści ich słów można niejednokrotnie wyczuć spostrzeżenie. Teraz w tym termometrze rtęć spada bardzo nisko, coraz niżej. Dopiero co dziesiąty przechodzeń ma uśmiech na twarzy, dopiero co dwudziesta rozmowa zaprawiona jest humorem zadowolenia.

Posłuchawszy paru rozmów, jestem już grubo zniechęcony do pisania o tych rzeczach. Przychodzi mi na myśl, że powtarzać będę rzeczy bardzo znane, a to, że ktoś tam narzeka na opieszłość biur i niechlujny sposób załatwiania różnych spraw przez urzędy, że niektóre instytucje opadła manja rozsyłania okólników, że wszędzie daje się odczuć brak zrozumienia dla doli szarego człowieka...

Jestem zniechęcony, bo zdaje sobie sprawę z tego, że Czytelnicy pragnęliby przeczytać coś nowego lub pociesającego. Ale skąd czerpać pociesające nowiny, kiedy w Poznaniu, jak w każdym pewnie mieście, mnożą się tylko narzekania i to najczęściej bardzo uzasadnione.

Wiem to tylko jedno — wszyscy obserwatorzy życia publicznego podświadomie pragną jednomyślnie jakiejś prawdziwej reformy stosunków. Istnieje gdzieś w powietrzu, gdzieś między słowami rozmów

Klub „Dzieci ulicy” w Warszawie.

W Warszawie odbyło się poświęcenie i uroczyste otwarcie nowego ogniska Towarzystwa Przyjaciół „Dzieci Ulicy” przy ul. Nowy Zjazd 9.

Na uroczystość tę przybyła małżonka Pana Prezydenta R. P. p. Marja Mościcka. W uroczystości wzięli udział przedstawiciele władz państwowych z wiceministrem Opieki Społecznej dr. Eug. Piestrzyńskim na czele.

Aktu poświęcenia dokonał ks. Mikołaj Mościcki, który następnie wygłosił serdeczne przemówienie.

Młodzi gazetkarze wręczyli pani Marji Mościckiej wiązanek kwiatów i album z odpowiednią dedykacją. „Dzieci ulicy” wyko-

nały na swych mieszanych instrumentach (skrzypce, mandoliny, gwizdki) szereg utworów, które były nagrodzone hucznie oklaskami przez zebranych.

Nowopowstałe ognisko zajmuje cały domek z ogródkiem, składający się z około 19 pokoiów, schludnie urządzonej i skromnie umeblowanej. Ognisko to zorganizowane zostało jako typ zakładu wychowawczo-otwartego dla około 400 chłopców (dzieci ulicy i młodszych sprzedawców gazet).

Dzieci w ogniskach otrzymują stałe posiłki i w miarę potrzeby nocleg oraz spędzają czas na godziwych rozrywkach.

Chiny, Sjam i Mongolia pod sztandarem Japonji.

Moskwa, 15. 3. Akcja zjednoczenia Chin pod protektoratem Japonji trwa nadal. Obecnie powrócił z podróży do Chin południowych gen. Doihara, który w rozmowie z przedstawicielami prasy wyraził wielkie zadowolenie z wyników swej podróży, zaznaczając, że akcja panazjatycka znalazła zrozumienie w Chinach południowych i współpraca z Japonją jest zapewniona.

Równocześnie prasa japońska donosi, że do Tokio przybyła delegacja ekonomiczna Sjamu, która ma na celu nawiązanie bliższego kontaktu nie tylko ekonomicznego, ale i politycznego pomiędzy Sjamem a Japonją.

Berlin, 15. 3. (PAT.) Niemieckie biuro informacyjne donosi z Ksin-King, że w ostatnich czasach do rządu mandzur-

skiego nadszedł szereg petycji od ludności wewnętrznej Mongolji. Petycje te domagają się przeprowadzenia połączenia wewnętrznej Mongolji z państwem Mandżuko.

Grupa książy mongolskich z Dolon-nor zwróciła się do władz mandżurskich o zezwolenie na przesłanie podobnej petycji cesarzowi Pu-Yi.

Londyn, 15. 3. Reuter donosi, że rząd mandżurski w ścisłym porozumieniu z rządem japońskim opracowuje obecnie plany, mające na celu rozszerzenie terytorjum państwa Mandżuko w kierunku południowo-zachodnim.

Plany te przewidują — jak słychać — wcielenie całej wewnętrznej Mongolji do państwa mandżurskiego.

Nauka uprzejmości nie idzie w las.

Po oświadczeniu ministra Kościalskiego sekwestrator do niewypłacalnego dłużnika: — Co? Niema pan pieniędzy? To może pan będzie łaskaw przyjąć odemnie parę złotych. Proszę bardzo...

Nowa ofiara kradzieży węglowych.

Inowrocław, 15. 3. (tel. wł.) Tragiczne wypadki na torach kolejowych, po których mkną pociągi, wiozące węgiel, mnożą się w zastraszający sposób.

Wszystkie jednak nieszczęścia, obawy i więzienia nie odnoszą pożądanego

ludzkich żarliwie oczekiwanie zmian. Ludzie duszą się w dzisiejszym życiu.

W Polsce istnieje magja słów, magja papieru. Bardzo dużo się ciągle pisze i mówi i wymyśla nowe okólniki i szufluje się zakopcone powietrze wachlarzami najrozmaitszych filipik. Tymczasem ludzie z pod filarów chcą czynów. Oni krytykują bardzo dosadnie, chociaż głos ich nie jest słyszany, oni palają żądzą oglądania namacalnych rezultatów i stwarzania realnych rezultatów, chociażby za cenę nacisku i naprawde silnej ręki.

Takie wnioski przynieść musi oglądanie i słyszenie naturalnego dźwiękowiec z miejskiego „deptaka”. Ale tych spraw szarego człowieka i jego głosu o naprawę dzisiejszych stosunków nie widza i nie słyszą miarodajne czynniki, ukryte dla przeciętnego obywatela poza stertami papieru w postaci nakazów i okólników...

J. Kołodziejczyk.

skutku i proceder napadania na węglarki trwa ciągle.

Onegdaj znaleziono nową ofiarę „czarnych diamentów”. Mianowicie na stacji kolejowej Inowrocław zauważono na jednym z wagonów pociągu węglowego, jadącego z Gniezna, rannego osobnika. Jak się później okazało, osobnikiem tym jest Józef Grzybowski, mieszkaniec Gniezna, który kradnąc węgiel, został postrzelony przez patrol policji gnieźnieńskiej. Pocisk ugodził Grzybowskiego w nogę powyżej kolana. Postrzelony na skutek silnego bólu oraz broczącej krwią rany, niezdolny był do ucieczki, przez co dostał się w ręce policji inowrocławskiej.

Nową ofiarę „czarnych diamentów” odstawiono do szpitala w Inowrocławiu.

MARNE ŻYCIE.

— Mole to jednak mają marne życie...
— Dlaczego?
— Pomyśl tylko: całą zimę są w kostiumach kąpielowych, a całe lato w futrach!

Z KRAJU.

Dnia 17 bm. odbędzie się w Warszawie nadzwyczajny zjazd przedstawicieli stowarzyszeń właścicieli domów z całej Polski. Tematem obrad będzie kwestja moratorium mieszkaniowego dla bezrobotnych lokatorów oraz sprawy podatkowej.

23 dni pod ziemią. Strajkujący górnicy kopalni „Szczęście Luizy” po 23 dniach pobytu w kopalni opuścili podziemia celem odebrania zaległych zarobków. Górnicy nie opuścili jednak terenu kopalni i czekają na jej obszarze na wypłatę zaległych zarobków. Wyjeżdżających na powierzchnię górników oczekiwały zgromadzone rodziny. Spotkanie po tylu dniach rozłąki miało przebieg niezwykle dramatyczny. Żony i dzieci rzuciły się z płaczem w objęcia ojców i braci. Górnicy są okropnie wyczerpani. Działanie świeżego powietrza było tak oszalańmające, że tylko dzięki pomocy obecnych mogli się oni udać do stołówek.

Usunięcie żydów z magistratu łódzkiego. Na ostatnim posiedzeniu rady miejskiej w Łodzi postawiony został wniosek nagły frakcji endeckiej, domagający się niezwłocznego wypowiedzenia pracy wszystkim żydom, zatrudnionym w zarządzie m. Łodzi. Wypowiedzenie to nastąpi ma z ustawowym terminem 3 miesiące.

Nastroje wśród młodzieży akademickiej. Tegoroczne wybory władz bratniej pomocy na uniwersytecie poznańskim, dokonane 14 marca, odbyły się przy daleko mniejszej ilości uprawnionych do głosowania, niż dawniej, ponieważ powstało znaczne zniechęcenie wśród ogółu młodzieży tak, iż około 1000 akademików nie wstąpiło wogóle do bratniej pomocy. Skutkiem tego liczba tegorocznych uprawnionych do głosowania spadła z szesnastu do 1400. W wyborach wzięło udział 1.155 głosujących. Wskutek wycofania listy centrowej do walki stanęły listy: sanacyjna i narodowa. Lista narodowa uzyskała znaczną przewagę, mianowicie skupiła 675 głosów, zaś lista sanacyjna 480 głosów. W rezultacie na 34 mandaty do władz bratniej pomocy młodzież narodowa uzyskała 21, a młodzież sanacyjna 13. Jest to stosunek taki sam, jaki był dotychczas.

Likwidacja dwóch powiatów w woj. krakowskim. Dwa powiaty, a mianowicie limanowski i dąbrowski, mają w najbliższym czasie być zniesione jako oddzielne jednostki samorządowe. Zniesienie obu powiatów ma się przyczynić do zmniejszenia kosztów administracyjnych.

Obniżone taksy i opłaty w uzdrowiskach. Uzdrowiska państwowe postanowiły obniżyć z nadchodzącym sezonem taksy kuracyjne oraz opłaty za korzystanie z kąpielni i innych zabiegów leczniczych. W ślad za uzdrowiskami państwowymi postanowiona została obniżka taks i opłat w uzdrowiskach prywatnych.

Nowe budowle w Wilnie. W ciągu roku bieżącego w Wilnie wzniesionych zostanie przeszło 100 domów. Są to przeważnie domy drewniane na przedmieściach. Procent domów murowanych jest niski. Bardzo intensywnie rozbudowuje się kolonia kolejowa, której co roku przybywa po kilkadziesiąt nowych domów mieszkalnych.

Budowa przetwórnicy owoców w Zaleszczykach. Fundusz Pracy udzielił kredytu w wysokości 40.000 zł na budowę przetwórnicy owoców w Zaleszczykach, która przerabiać będzie owoce świeże na suszone i fabrykować wino gronowe z winogron krajowych. We wrześniu r. b. odbędzie się w Zaleszczykach uroczyste winobranie połączone z pokazem owoców szlacheńnych.

„Zdolny lekarz gra w orkiestrze”. W prasie warszawskiej pojawiła się wiadomość, że jeden ze znanych i zdolnych lekarzy gra jako skrzypek w orkiestrze, ponieważ jako lekarz nie może znaleźć zajęcia. W związku z tą informacją starosta powiatu dubieńskiego ogłosił list publiczny, w którym zwraca uwagę, iż starostwo zwracało się do uniwersytetów we Lwowie, Krakowie i Warszawie o lekarzy na rejon w powiecie dubieńskim. Na apel ten nie zgłosił się ani jeden lekarz. Powiat dubieński daje 200 zł miesięcznie plus jeden złoty za każdego chorego z przychodni; ponadto lekarz może praktykować prywatnie. Również na Wołyniu daje się odczuwać brak weterynarzy.

Dwóch instruktorów strzeleckich zamordowano! Padł z ręki skrytobójcy na podwórzu swego domu w Olesku instruktor Związku Strzeleckiego Samborski. Jest to drugie z kolei morderstwo tego rodzaju, gdyż niedawno zamordowany został przez niewykrytego dotychczas sprawcę instruktor Związku Strzeleckiego w Krasnem St. Długosz.

Drobne wiadomości.

— Prasa amerykańska ogłasza list arcybiskupa Diaza skierowany do prezydenta Meksyku Cardenasza z protestem przeciw niedawnemu swemu aresztowaniu, które nazywa bezprzykładnym zamachem.

— Masoneria niemiecka przechodzi poważny kryzys. Łoże tak zwane „narodowo-socjalistyczne” wszędzie są pozamykane.

— Urząd tajnej policji w Berlinie zabronił wydawanie organu młodzieży katolickiej p. t. „Junge Front”.

— Zmarł w 81 roku życia długoletni wydawca „Timesa” G. E. Buckle.

Czem imponujemy światu?

Dumne rozważania o tem, czem się możemy przed narodami szcycić i o wspaniałych sukcesach Greków w dziedzinie propagandy turystycznej

Bydgoszcz, 17 marca.

Jeszcze słówko rzewnego wspomnienia należy się walecznym powstańcom greckim, którzy z imponującą ofiarnością przez cały dzień dostarczali tematu do dyskusyj i rozważań. Niektórzy uważają, że był to znowu taki przejaw romantyzmu, za który niegdyś tych samych Greków uwielbiał Byron.

Może jednak było to zupełnie co innego? Przecież na bliskim wschodzie Grecy mają opinię specjalnych spryciarzy i słyną z talentów handlowych. Jest rzeczą znaną, że jeden Grek nawet dwóch żydów potrafi oszukać. Czy więc przypadkiem Grecy nie oszukały tym razem żydów, robiących w polityce, finansach, albo prasie całego świata?

Podejrzenia są bardzo prawdopodobne. Trzeba tylko myśleć współczesnymi kategoriami. Przecież marzeniem każdego państwa jest czynny bilans handlowy. Sprzedać coś, zarobić coś. Ale co? Grecy nie są zbyt zasobni w dobra doczesne. Trochę rodzynek, tytoniu, kiepskiego wina. Poza tem ruiny kła-

szczynej świetności, pod którymi można wprawdzie poetycznie wzdychać do dawnych, dobrych czasów, ale również zdychać z głodu.

A żyć jednak trzeba. Jeśli nie z eksportu, to chociaż z naiwności ludzkiej. I z chwalebnej żądzy nowości i emocyj. Poprostu z turystów, którym zawsze najłatwiej jest zoperować kieszeń. Pozostaje tylko kwestia, jak ich ściągnąć. Bogatych Anglików i Amerykanów, podróżujących bez sensu a z dolarami i funtami po świecie, jest coraz mniej, a kon-

kurencja ogromna. Każde państwo stara się, jak umie i może, aby zainteresować sobą amatorów wrażeń i sensacji. I robi się wysiłek, w którym decyduje bardziej pomysłowość i intensywna propaganda.

Tak, propaganda turystyczna to grunt. I tu się właśnie kryje istotna przyczyna i sprężyna powstania greckiego, które niedawno jeszcze swoim brakiem sensu i jakiegokolwiek logiki doprowadzało do

irytacji najwytrawniejszych nawet i najbardziej wszystkowiedzących speców od polityki międzynarodowej. Robię to odkrycie z całym poczuciem odpowie-

dzialności, a jednocześnie z zazdrością i z podziwem.

Bo trzeba lojalnie przyznać, że sprytnym Grekom impreza udała się całkowicie. Reklama była pierwszorzędna. Dziennikarze z całego świata zlatywali się po to tylko, aby jakiś pan Brown z Texasu czy Yaki-Taki z Nagasaki mogli się dowiedzieć z pierwszej ręki o istnieniu bohaterskiego narodu Greków i ich pięknego kraju. Ze to trochę kosztowało? Ano trudno, wszystko kosztuje, a za darmo można się tylko do kryminału dostać, i to nie zawsze. Zresztą przy spodziewanych rezultatach poczynione wkłady napewno się opłacą. Tych kilkunastu zabitych, to się zdarza i przy średniej wielkości katastrofie kolejowej. Drachmy i tak są nie wiele warte, a co ruch był, to był.

Co znaczy jednak mieć nosa do interesów? Ze to my się tego nigdy nie nauczymy. Urządzamy wprawdzie gwoli turystycznej propagandzie rozmaite przedsięwzięcia, takie sobie „święta morza“, „święta góry“, „święta zimy“, ale wszystko to są rzeczy raczej drobne i zabawne. Pownie, że ktoś przytem zarobi, inny dostanie order za niepomierne zasługi, ale wyniki ostateczne są przeważnie niedostateczne. Brak nam jest w tem wszystkim rozmachu i oryginalności. Gnębi nas szablon, który nie pozwala pokazać światu naszych najprawdziwszych i najbardziej atrakcyjnych wartości.

Bo, że mamy obcym co pokazać i czem się przed nimi pochwalić to rzecz niewątpliwa. Są u nas rzeczy, których

gdzieindziej, najskrupulatniej ze świeczką w rękę szukając, znaleźć nie sposób.

Zastanowić się tylko wypada, co i jak należy pokazywać, żeby złotodajny tłum turystów spłynął do naszego kraju.

Na pierwszy plan wysuwa się przeświecna nasza biurokracja. Wprawdzie pan minister Kościalski głośno się ostatnio gorszył jej sprawnością, ale dla zachodnich Europejczyków byłoby to niewątpliwie powabne widowisko. Miałoby czar egzotyizmu, niejakiej dzikości i modnej dzisiaj w kinematografii pierwotności obyczajów. Trzeba tylko odpowiedni pokaz należycie zorganizować. A więc znaleźć jakąś jeszcze kwitnącą dobrobytem miejscowość, ewentualnie nawet ją w tym celu specjalnie zbudować, potem wypuścić zgraną paczkę sekwestratorów i komorników, ukazać ich w owocnej akcji i wreszcie zaimponować rezultatami: Francuzi mają pustynię Saharę w Afryce, a my możemy ją sobie stworzyć na poczekaniu, gdzie i kiedy chcemy.

To jest już coś, co może stać się atrakcją niebylejaką, na którą nawet możemy sobie wyrobić monopol. Trzeba tylko rzecz całą dobrze zareklamować i barwnymi afiszami rozgłosić po świecie. Wtedy przynajmniej sekwestratorzy, tak

niegodziwie odsądzeni od czci i wiary, staną się podwójnie pożytecznymi sługami państwa. Nietylko że wycisną sok malinowy z kamieni brukowych, ale jeszcze swoimi talentami przysporzą sławy ojczyźnie.

Możnaby też oczywiście pokazywać zagranicznym turystom całe piękno polskiego folkloru, a zwłaszcza strojów ludowych. Całe nieszczęście, że stroje te zanikają i lud je coraz częściej chodzi oglądać do muzeum albo do teatru. Jedyny rezerwat, gdzie się jeszcze przywiązanie do obyczaju przodków zachowuje, to zdaje się Nalewki i ghetta niektórych innych miast niby polskich. Ten folklor to też nasza specjalność,

SPECIALITE DE LA MAISON

którą trzeba by się chwalić. Gdzieindziej napewno takich chałasiarskich i pejsatych okazji nikt nie znajdzie.

A wogóle trzeba robić, co się da, żeby zwrócić uwagę na nasze walory doprawdy niezwykle. Z Greków brać przykład i z ich zapobiegliwości. Do rewolucji ani do wojny domowej oczywiście nie namawiam, bo to i zadarciem z kodeksem karnym grozi i naszemu narodowemu temperamentowi nie odpowiada. Ale i tak przecież będziemy mieli dużo rzeczy na pokaz. Naprzykład zbliżają się podobno wybory — można będzie zaprosić do asysty Rumunów: niech się uczą.

A wszystkim zaimponujemy napewno naszymi drogami. Jak jeden z drugim automobilista zagraniczny utknie gdzieś pod samą stolicą na reprezentacyjnej szosie i zacznie tonąć w błocie, wtedy do-

piero przeniknie prawdziwą mądrość naszej polityki motoryzacyjnej. Wtedy zrozumie, że tylko dlatego się sprowadza do Polski samochodów, aby polscy obywatele nie musieli cierpieć z powodu jazdy po polskich drogach. Starczy, że się cudzoziemcy męczą. My się śmiejemy i radośnie chodzimy pieszo.

A więc do roboty! Do racjonalnej propagandy turystycznej!

(hak).

Narzekania francusko-angielskie na niemieckie zbrojenia.

Londyn, 15. 3. (PAT). Korespondent „Daily Telegraph“ donosi, że niemieckie siły lotnicze, będące obecnie w fazie tworzenia, liczyć będą 1.300 aeroplanów w pierwszej linii bojowej.

Hitler zamierza również postawić pewne żądania w zakresie zbrojeń na morzu, a mianowicie domagać się ma prawa budowy floty wojennej do wysokości 1/3 brytyjskich sił morskich. Wreszcie Hitler zamierza domagać się armji lądowej, której liczebność miałaby być ustalona w pewnym stopniu procentowym do ludności Niemiec, co dałoby — zdaniem „Daily Telegraph“ — w rezultacie armję większą od francuskiej.

Paryż, 15. 3. (PAT). Agencja Havasa donosi z Londynu: Koła miarodajne wyrażają ubolewanie z powodu tego, że Niemcy przed wizytą ministrów angielskich ogłosili przeprowadzenie milita-

ryzacji lotnictwa cywilnego, co jest wyraźnym pogwałceniem traktatu wersalskiego.

W kołach tych sądzą, iż nie jest rzeczą zrozumiałą, ażeby rokowania, mające na celu zawarcie nowych umów w sprawie bezpieczeństwa, były poprzedzone posunięciami równoznacznymi z jednostronnym wypowiedzeniem dawnego instrumentu dyplomatycznego.

„Bohaterska“ piechota grecka.

Obrazek z niekrwawych walk bratobójczych nad Strumą.

Tajemnice Scotland Yardu.

Napisał

Edwin T. Woodholl

Frank Froest — detektyw nadczłowiek.

Niebywałe przygody w Europie i Ameryce.

Do najbardziej jednak sensacyjnych przygód Froesta należy sprawa słynnego **Jabera Balfoura**. Otóż ten to arcyoszust złupił tyśiące obywateli angielskich, rekrutujących się przedewszystkiem z średniej warstwy pilnych ciułaczy, nie wyłączając również milionerów, na dziesiątki milionów funtów, zakładając w tym celu towarzystwo budowlane pod nazwą „Liberator Company”. Gdy zaczął mu się pod nogami grunt zapadać, nie namyślając się wiele, uciekł do Połudn. Ameryki. Niestety państwo, w którym ukrył się Balfour, nie było związane z Anglią umową o wymianie więźniów, to też nie pomogły żadne interwencje ani rządu angielskiego ani St. Zjednoczonych Ameryki Półn. i oszusta nie wydano.

„Przyslijcie Froesta!” — zażądano jedno-głośnie w Scotland Yardzie.

Zajechawszy do miasta, w którym ukrywał się Balfour, Froest z miejsca udał się do jego domu i aresztował oszusta. Ten od-

Policia rzeczna zatrzymuje statek na Tamizie

wołał się do szeryfa o pomoc. Sprawa nie była tak prosta. Szeryf musiał zkoledzić uzyskać zezwolenie od władz wyższych na zwolnienie oszusta. Balfour zresztą dużemi sumami przekupił całą wyższą administrację miejską.

W międzyczasie jednak polecił Froest swojemu tłumaczowi spowodować władze kolejowe, by trzymały w pogotowiu specjalny pociąg, złożony z lokomotywy i wagonu, do jego dyspozycji. Zaznaczyć wypada, że rząd wyposażył Froesta w „grubszą forszę”...

Pociąg istotnie czekał pod parą na bocznym torze, gdy F. ze swoim więźniem zjawił się na stacji. Wrzucił go poprostu do wagonu i ruszył. W tej samej chwili zjawił się szeryf z pełnomocnictwem zwolnienia Balfoura. Maszynista jednak dość dobrze był zapłaconym, by nie słuchać nawoływań.

Na tem jednak nie skończyła się przygoda z Balfour'em. Gdy wreszcie udało się F. wraz z więźniem dotrzeć na statek, zjawił się przedstawiciel władz pol-amerykańskich, którzy zostali o wypadku telegraficznie powiadomieni, z żądaniem wydania Balfoura, gdyż podlega on ochronie praw

Trzy i pół miliona skautów na świecie.

Harcerstwo polskie zajmuje stanowisko przodujące.

Lord Baden-Powell, skaut naczelny ogłosił w swem przemówieniu przez radio, że liczba skautów na całym świecie przekroczyła 3.400.000 osób.

Trzeba zaznaczyć, że w liczbie tej Polacy zajmują niepoślednie miejsce, gdyż liczba harcerzy i harcerek w kraju wynosi około 200.000, a zagraniczne drużyny polskie zgromadziły 70.000 młodzieży.

Dla wszechstronnego zaznajomienia przyjaciół harcerstwa z ideologią, rolą i znaczeniem kół przyjaciół harcerstwa opracowywana jest pod redakcją prof. Jana Rostafińskiego specjalna publikacja, która ukaże się przed zlotem tegorocznym.

Doroczny walny zjazd harcerstwa odbędzie się w Gdyni w ostatnich dniach 25 i 26 maja. W zjeździe według statu-

MAGGI^{ego}

zupy wyborne

Do nabycia w sklepach spożywczych

4578

tu biorą udział członkowie harcerskiej rady naczelnej, naczelnego sądu honorowego harcerskiego, komisji rewizyjnej i głównych kwater, komendanci i komendantki chorągwi, przewodniczący oddziałów i ich zastępcy oraz po 2 delegatów zarządów oddziałów i delegacji członków czynnych.

W maju odbędą się też VII harcerskie centralne zawody strzelecko-lucznicze.

Kiedy Eden przyjedzie do Warszawy?

Londyn, 15. 3. (PAT). Minister Eden przyjął dziś po południu ambasadora Raczynskiego i zakomunikował mu, że pragnie przybyć do Warszawy w poniedziałek, dnia 1 kwietnia wieczorem i pozostać w Warszawie dwa dni, tj. we wtorek, dnia 2 kwietnia i w środę, dnia 3 kwietnia.

Londyn, 15. 3. (PAT). Minister Eden przyjął dziś również ambasadora sowieckiego Majskiego. W toku rozmowy uzgodniono ostatecznie, że minister Eden wyjedzie z Berlina dnia 26 marca wieczorem koleją do Moskwy, przyczem ambasador Majski przybędzie do Berlina, aby odbyć podróż do Moskwy razem z ministrem Edenem. W niedzielę, dnia 31 marca wieczorem minister Eden wyjedzie do Warszawy. Towarzyszyć mu będzie w podróży szef sekcji Ligi Narodów w Foreign Office Strang.

Plug, który orze dno morskie.

Komunikacja telefoniczna i telegraficzna pomiędzy krajami, które odgródzone są morzem, odbywa się za pośrednictwem kabla morskiego, ułożonego na dnie morza. Niekiedy zdarza się, że okręty, zarzucające na płytszej wodzie kotwice, zawadzają niemi o kabel i niszczą go. Czasem wzburzone fale morskie powodują w płytszych miejscach uszkodzenie kabla. Aby takim wypadkom zapobiec, postanowiono kabel zakopywać w dnie morskim, o ile znajduje się ono niezbyt głęboko. Próby w tym kierunku przedsięwzięto w Ameryce, gdzie parowiec, służący do układania kabla, wyposażono w t. zw. „plug morski”, grzebiący w dnie morza rowy, których głębokość sięgała niejednokrotnie

65 metrów (licząc od powierzchni morza). W tych rowach umieszcza się kabel, zabezpieczony w ten sposób przed uszkodzeniami.

krajowych i nie wolno go aresztować. W sukurs przyszedł Froestowi sam kapitan statku, oświadczając urzędnikom, że na jego statku rządzi prawa angielskie.

„Angielski oficer policji królewskiej”, mówił, „przedłożył mi uwierzytelnione dokumenty i rozkaz ujęcia przekraczającego prawa królewskie uciekiniera. W moim kraju uosobieniem prawa jest sam król. Jestem poddany króla i moim obowiązkiem jest, być posłusznym owemu oficerowi w spełnieniu jego obowiązków”.

To starczyło. Balfoura odtransportowano do Anglii. Froest natomiast otrzymał awans na nadinspektora C. I. D.

W następnym artykule omówię działalność Sweeney'a i Maville'a, specjalistów w „łapaniu” szpiegów.

Challenge niemiecki w przyszłości.

Po oficjalnej proklamacji niemieckiego lotnictwa wojskowego łatwo się w przyszłości zdarzyć może, że udział Niemiec w challenge'u międzynarodowym będzie wyglądał w ten sposób.

Groch o ścianę.

Na marginesie referatu prof. Białeckiego p. t. „Tutejsi—nietutejsi” wygłoszonego na zebraniu sekcji oświatowej B. B. W. R.

(Dokończenie).

Wydaje mi się, że nie chybię w słuszności, jeżeli postawię twierdzenie że „dzielnicowość” narodziła się na wsi. Inteligencja tubylcza, zresztą nieliczna, odnosiła się z wielką koleżeńskością i braterskością do przybyłych do nas braci, bo my akademicy z czasów przedwojennych dobrze pamiętamy uczucia, jakimi nas koledzy i społeczeństwo darzyli w Krakowie i w „Galicji” wogóle. Nietylko przyjęcie Poznańczyków, Pomorzan i Ślązaków na uroczystości odsłonięcia pomnika Jagielly w Krakowie jest tego dobitnym dowodem, ale i częste zjazdy młodzieży kształcącej się do Krakowa w czasie wakacji i przy innych okolicznościach były nacechowane szczerą nietylko sympatią, ale wręcz miłością. Wdzięcznością odplacali się szeregi przodującej inteligencji zaboru pruskiego tym, którzy przyjeżdżali do nas z konspiracyjnymi wiadomościami. Widzieliśmy w nich zwiastunów jutrzejszego odrodzenia Polski i podziwialiśmy ich odwagę, która i nam dodawała otuchy i wiary w przyszłość. Któżby kiedykolwiek pomyślał, że między nimi a nami mogło wyrosnąć paskudne zielsko „dzielnicowości”!

Słusznie więc p. prof. Białeckie stwierdza, że do wojny światowej nie było śladu separatyzmu, przeciwnie, byliśmy duchowo scementowani, że czuliśmy się jak nierozdzielne części całości polskiej.

Ale niektóre rzeczy muszą sprostować. Pan prof. Białeckie na łamach „Dnia Bydgoskiego” mojem zdaniem kompromituje żołnierza poznańskiego. Mianowicie twierdzi, że pułki poznańskie przechodziły „masowo” na front do Francuzów. To bardzo ryzykowne twierdzenie, wprawdzie nie ma-

jące nic z „dzielnicowością” wspólnego, a jednakże tak nieopatrznie zabiłako się autorowi pod pióro, tem mniej zrozumiałe. Chyba p. profesor nie miał zamiaru kwestjonować wartości bojowej i poczucia honoru żołnierskiego Wielkopolan w mundurze armji pruskiej! Pierwszy raz to usłyszałem, raczej wyczytałem z rzędów p. profesora. Zabolalo mnie to jako Polaka; nie byłem nigdy żołnierzem i nie znam psychologii żołnierza w ogniu, ale kategorycznie twierdzą, że honor żołnierza jest wszędzie równy, a honor żołnierza jest wpływem jego charakteru. Zarzucić Polakom, że w zwartej formacji złamali przysięgę jest ciężką plamą, rzucaną na dotkniętych. Nasze Antkowiaki i Bartkowiaki do takiej nieczemności nie byli zdolni, aczkolwiek mieli słuszną żal do systemu pruskiego, który wszystkim dokuczał. Żołnierz wielkopolski, aczkolwiek świadom swego tragizmu, nie splamił się tak, jak wprawia w czytelnika autor „tutejsi—nietutejsi”. Przecież nigdy nie słyszeliśmy o komunikatach sztabu niemieckiego, by „pułki polskie” zdradzały swe sztandary; nie wiadomo, skąd czerpał prof. Białeckie tę wiadomość, ale podejrzewamy, że źródło musi być bardzo mętne. Prawda jest, że nawet większe jednostki bojowe dostały się do niewoli, ale to już nie z powodu zdrady, ale zwykłym trybem gry wojennej przeciwnika, szczególnie c. k. austriackie pułki miały takiego „pecha”. Mówiły nawet o tem komunikaty urzędowe, że jakiś pułk „austriackiej narodowości” z orkiestrą przeszedł do Moskwy. Nie byli to Polacy, bo taki postępek jest przeciwny rycerskiemu poczuciu polskiemu. Może to p. profesor pomylił i przykleił tę brzydkią łatkę Wielkopolanom. Może być prawda, że jed-

nostki, którym nerwy wypowiedziały posłuszeństwo, przeszły do Francuzów, ale wiemy, że i rodowici Niemcy bardzo byli zadowoleni, kiedy im się udało dostać się „aus Versehen” do niewoli. Niebezpieczne więc jest generalizowanie rzeczy, gdy chodzi o honor i uczciwość ogółu.

W parantezie słówko o polskim żołnierzu w mundurze zaborów wogóle. Zdarzało się niechybnie, że w operacjach wojennych na wschodzie stanęły naprzeciw siebie pruskie i rosyjskie pułki z polskim żołnierzem. Powstaje pytanie: czy niepostuszeństwo z tej i tamtej strony Polaków byłoby „zdradą”, gdyby do siebie nie strzelali? Twierdzą, że nie. Słonimski w swoim wierszu: „Rozdzielił nas, mój bracie, zły los” mówi w jednym miejscu: „Mężnie stój! nastawiając pierś bratu z frontu nieprzyjacielskiego. Uważam to za apoteozę okrucieństwa.

Powróćmy do wykończenia artykułu w „Dniu”. Sympatycznie dotyka stron duszy Polaka opis p. profesora entuzjazmu w dniu „wkroczenia wojsk polskich” do Bydgoszczy (dla mnie: to powrót wojska). Nie pytam, kto to Dowbór, skąd oficerowie, — poprostu, to żołnierz polski. Słusznie; żołnierz jest własnością całego narodu, bo jest jego najlepszą częścią. Ale zarumieniłem się i przykro mi się zrobiło, kiedy p. profesor sam przecież „dziecko wrzesińskie”, pisze w swoich cennych uwagach taką szpetną rzecz:

„W rok później z okazji pierwszego obchodu na rzecz Nieznanego Żołnierza podstyszałem taką rozmowę: co to za jeden, ten nieznanany żołnierz? A, nie warto gadać, to jakiś galicjok — brzmiała odpowiedź.

Jestem „młodym” bydgoszczaninem, ale śmiem twierdzić, że o tyle poznałem mieszkańców tutejszych, że o taką „inorancję” ich nie pomawiam. Ręczę, że pan profesor się przesłyszał, a już łączenie uroczystości tak smutnej i poważnej z „galicjokiem”, to nieśmaczny żart, a dowodzenie dzielnicowości takim przykładem, to niedorzeczność,

zresztą, zdaje się i historyczna niełcisłość, poświęcenie pomnika dla Nieznanego Powstańca Wielkopolskiego odbyła się w roku 1925, a nie „rok po wkroczeniu wojsk”...

Te usterek obniżają mojem mniemaniem wartości wyuruzeń p. profesora, a już zupełnie niszcza wrażenie, gdy wkracza niepotrzebnie na glądki lód polityki.

Pisze on:

I tak jakoś się złożyło, że naogół „tutejsi” należą do endecji czy chadecji, a przybysze skupiają się w bloku. A jeżeli z powodu swoich przekonań (!) wstąpili do obozu narodowego, to go tam wygasza; tu leży sedno sprawy. Stąd pochodzą te trudności, na jakie napotyka BBWR, w naszej dzielnicy.

Tu już pomieszał autor pojęcia dzielnicowości z polityką. Ale nie rozbiurajmy tej rzeczy pojęciowej. Twierdzenie to dowodzi, że autor nie zbadał sprawy należycie. Wprawdzie, kto stoi z boku wymienionych wszystkich tych organizacji politycznych, ten stwierdzić musi, że przesammi np. Endecji bydgoskiej byli przez długi szereg lat — Małopolanie bez wyjątku. Natomiast nie można było stwierdzić, czy jakiego „Galicjoka” — wygaszono... Sam autor zaś jest w Bloku, a przecież jest pochodzenia z Wrzeszyna. Gdy spojrzymy na „Blok” to tam wyczytujemy nazwiska samych „tutejszych”. Nie upoważniono mnie do wymienienia ich nazwisk, ale przeważa element wielkopolski. Wyciągając więc wnioski polityczne z dzielnicowości, uważam za chybienie choćby dlatego, że „dzielnicowość” jest czemś bynajmniej, a robienie polityki jest przecież — miłym obowiązkiem, przynajmniej dla tych, którzy chcą się „zasłużyć”.

A takich jest coraz więcej. I właśnie o nich mówi p. profesor trafnie, że są szkodnikami. Taki major w salonie państwa z Małopolski, który woli pijanego Rusina jako żołnierza, aniżeli trzeźwego Poznańczyka, to chyba rzadki okaz; o takim, to Poznańczyk ma swój pogląd, i nie dziwić się, że od takiego „oddzieli” się dzielnicowścią. Drugi wypadek, podsłyszany w tramwaju przez autora cyt. art. „Znowu oficer (!!)

O konfederację chrześcijańską

polskiej myśli i polskiego czynu.

I.

Kto żył, kto wzrastał i wychowywał się w Bydgoszczy, na tym Bydgoszcz zostawiła swoje piętno charakterystyczne. Bydgoszcz ma swoistą kulturę polską, nie tę, jaką ma Poznań. Poznań jest narodowy, Bydgoszcz jest polska. Poznań przyjął obcą polskiemu duchowi polityczną myśl narodową, którą to myśl najtrafniej określić można mianem międzynarodowej narodówki, poczętej przy burzeniu bastylji w czasie wielkiej rewolucji francuskiej i tej to międzynarodowej narodówce przypisać należy sporo winy, że my Polanie do dnia dzisiejszego nie jesteśmy samymi sobą. „Cudze chwalicie, swego nie znacie“ jako przysłowie odnosi się całkowicie tak do polskiego obozu narodowego, jak i do polskich państwotwórców z pod znaku Jędrzejewicza, Cara, Makowskiego i Rostrowskiego, jak i w końcu do polskiego socjalizmu w rodzaju Daszyńskich, Moraczewskich i Sieroszewskich. „My nie dla nich i nie dla nas oni“. Dla nich „Polska pawiem narodów i papugą“, my natomiast utożsamiać chcemy się z Polską. Bydgoszczanin umiał inaczej rozumieć polskość i ją zachować. Może częściowa pomorskość Bydgoszczanina, a przedewszystkiem świadomość jego własnej predestynacji (przeznaczenia) nie dowierzała nigdy zbyt wiele Poznaniowi narodowemu, przysięgniętemu okupacją niepolskiego ducha i stąd rozumiała jest dla nas rzeczą, że „Dziennik Bydgoski“ nie uległ wpływowi narodowo-demokratycznej myśli politycznej, zachowując swoją odrębność.

Bydgoszcz ma wprawdzie mało zabytków historycznych, lecz widok starej Fary bydgoskiej starczył Bydgoszczaninowi, by nawiązać swoją obecną myśl polityczną z myślą polityczną dawnej Rzeczypospolitej. Fara bydgoska, jej architektura i jej ksiądz polski mimo braku w jej wnętrzach zabytków historycznych, otoczona zewsząd panoszącą się niemczyzną, mówiła Bydgoszczaninowi o dawnej polskości stokroć więcej niż groby królewskie w katedrze poznańskiej. W Poznaniu spotykał Polanin w zabytkach historycznych same fragmenty polskości, nie umiał ich powiązać czyli skonfederować w polską myśl polityczną i w polski czyn polityczny tak dalece nie umiał powiązać, że szedł nawet ślepo obok swego Prymasa, zapomi-

naśmiewa się z dwoma paniami z właściwości Pomorza, ich języka i strojów. To nie do wiary, mamy jednak lepsze wyobrażenie o oficerach i paniach z innych zabiorów, może dlatego, że ich gwara i strój tem silniej nas przykuwają do piękna rodzimego Polski i jej ludu. Nie można się dziwić, jeżeli wyśmiewany Pomorzanin z bólem odczuje nietykt i schowa się w okopy „dzielnicowości“.

Takie szkodnictwo trzeba tępić!

Słusznie stwierdza na końcu prof. Białycki w „tezie“, że „dzielnicowość“ ma podłoże a) materialistyczne, b) polityczno-partyjne. To bardzo trafne spostrzeżenie. Trudno się komukolwiek dziwić, że się żył, gdy mu odbiera się chleb na jego podwórku i wsadza mu się dalekiego sąsiada a nie wskazuje mu innego miejsca do pracy na chleb. A już zupełnie jest niezrozumiałem tworzenie podstaw partyjno-politycznych przez masowe rugowanie „innowierców“ politycznych, by stworzyć miejsce od strony słońca na glebie poznańsko-pomorskiej dla odkrytych pupilów, mniej lub więcej przejętych ideologią partyjną. Te rozpieszczone działki okazują się zazwyczaj jako bezwartościowe odpadki nieogrodzonej protekcji, które nie zastąpią odepchniętych jednostek czy grup w użyteczności zbiorowej.

Ich nikt nie uzyska zpowrotem i dlatego dzielnicowość, wytworzona i sztucznie utrzymywana w nieszczęsnym kotle chronicznego wrzenia partyjnego jest stokroć gorszą od wyśmiewania się z kabatów kaszubskich czy wielkopolskich „zaś potem“; po drugie stokroć lepszym będzie poznański i pomorski „dzielnicowiec“ opozycyjny, aniżeli pusty tupetowiec i koryciarz „bezparyjny“.

Oby taka dzielnicowość znikła corychlej z Polski; a przecież może to nastąpić prędzej, aniżeli wyrosnie młode pokolenie, wychowane już poza atmosferą dzisiejszą, która niezręcznymi metodami karmi pomorsko-poznańską „dzielnicowość“.

SWÓJ.

nając o nim w ważnych chwilach dziejowych roku 1918. Fara bydgoska niby kościół Marjański nad Brdą o całej polskości w bliskiej łączności z wieżycami kościoła pojezuickiego przy Starym Rynku, mówiła tak dobitnie, że Bydgoszczanin nie zatracił swej rdzennej polskości.

Bydgoszczanin mówił w domu językiem polskim, przeplatany zwrotami niemieckimi niby dawny szlachcic polski, co ten sam język ojczysty przeplatał słowami łacińskimi ku zgorzeniu Poznania, lecz czyniąc to przeciwstawił się eksterminacyjności Poznania, nie deprawując tem samym jeszcze swego ducha polskiego niemczyzną, jak go zdeprawował Poznań swoją endeckością. Bydgoszcz nie została tknięta paraliżem endeckiej umysłowości i stąd rzeczą zrozumiałą jest, że „Dziennik Bydgoski“ umiał zachować swą niezależność od wielkich ludzi narodowych i ich szkodliwych dla polskości idei. Wierny swemu symbolowi nad Brdą nie sprzeniewierzył się katolicyzmowi i dlatego stał zawsze zdecydowanie na straży polityki chrześcijańskiej w nowej Polsce. Skonfederował się z Chrześcijańską Demokracją, lecz tak, że nigdy politycznej samodzielnosci nie zatracił i sądzić należy, że jej nie zatraci na rzecz fanatycznej sekciarskiej nienawiści partyjnej.

Może więc „Dziennik Bydgoski“ mieć prawo przemówić dziś w rzeczach, które winny być postulatem chwili obecnej, tam, gdzie chodzi o kształtowanie i wiązanie polskiej myśli politycznej i polskiego czynu politycznego.

Nowa wiara w stare prawdy musi znaleźć swój wyraz polski. Polską tragedią życia politycznego rzuca się w oczy każdemu, kto nie jest ślepy. Tego tragizmu wyrazem to obecna sesja sejmowa, jako najklasycyjszy dowód.

Część izby poselskiej uchwała czy chce uchwalić nową konstytucję, druga

część tejże izby zwalcza tę konstytucję jak najzapamiętałej.

Trzeba było przeżyć półtora wieku, żeby poprzez powstania narodowe, poprzez kamieniowanie polskiej przeszłości po powstaniu styczniowym zapominając nawet o duchowym niby bohaterze narodowym w osobie Dmowskiego w

CRÉPE SATIN NAJMODNIEJSZE PERFUMY Lotos WARSZAWA
1 WODA KWIATOWA

2951

Sejmie polskim, czy też w Senacie w roku 1935, odnaleźć język rdzennie polski i przemówić nim przez usta posła Bohdana Winiarskiego i senatora Bohdana Wasiutyńskiego. Bohdan Winiarski domagał się „oparcia ustroju na zasadach chrześcijańskich, pomnąc, że Kościół wypracował zasady prawa i moralności, od których odstąpić nie wolno“, a Bohdan Wasiutyński domagał się zniesienia biurokratycznej pańszczyzny i nawoływał ku cennym tradycjom polskim naszej przeszłości.

Winiarski stawiał postulat Rzeczypospolitej chrześcijańskiej, a Wasiutyński Rzeczypospolitej obywatelskiej, a nie feudalistycznej. Wasiutyński potępił feudalizm biurokratyczny. Zawsze mieliśmy pretensję do obozu narodowego, że nie stał się spadkobiercą ducha polskiego. Oby ten obóz zrozumiał swego Winiarskiego i swego Wasiutyńskiego, oby ich słowa nie zostały bez zrozumienia i bez naśladownictwa! To, co ci dwaj statystyci powiedzieli, nie wyrosło z ducha narodowej demokracji, lecz wyrosło samorzutnie z polskiego charakteru moralnego. Niech staną się słowa zapoczątkowaniem chrześcijańskiej konfederacji polskiego myślenia politycznego i polskiego działania politycznego.

(Dokończenie w przyszłym numerze.)

Igor Romanowicz.

Grecja pójdzie w ślady Hitlera?...

Ateny, 15. 3. Minister wojny gen. Kondylis, który po słomieniu powstania powrócił do Aten, udzielił w środę korespondentowi niemieckiego biura informacyjnego wywiadu.

Minister oświadczył, że dzięki pomocy i zaufaniu narodu greckiego krwawa awantura należy już do przeszłości. Naród udowodnił zaufanie do rządu przez stanowisko, jakie zajął wobec premiera Tsaldarisa.

Minister wojny oświadczył dalej, że Grecja pójdzie w ślady Hitlera i rząd, oparty na zaufaniu narodu greckiego, natchnie duszę grecką nowym życiem i nowymi ideałami.

Antysemityzm w Sowietach przybiera na sile.

Moskwa. (PAT.) Ostatnio zanotowano w ZSRR nową falę wystąpień antysemickich. W miasteczku Pierowo, w okolicach Moskwy, młody inżynier Timofiejew i jego żona na tle zatargu mieszkaniowego pobili żyda inż. Karapasowa oraz jego matkę, wymyślając im słowami w rodzaju „żydowska mord“ i rzucając ekskrementy ludzkie do naczyń z wodą do picia. Podczas procesu sędzia stanął po stronie oskarżonych, ośmieszając pokrzywdzonych, co spotkało się z gorącym aplauzem publiczności, która przeszkadzała w składaniu zeznań świadkom oskarżenia narodowości żydowskiej. Oskarżonych uniewinniono.

„Za Industrializację“ komentując proces zapytuje: „Na jakim tle u młodego specjalisty sowieckiego, który zaledwie w r. 1932 ukończył politechnikę, mogła powstać czarnocienna antysemicka ideologia“. Pismo ostro atakuje sędziego za „liberalizm wobec faszystowskich pogromszczyków“.

Z ukraińskiego instytutu komunistycznego w Charkowie wydano studentkę za wielokrotne wystąpienie antysemickie.

Masoneria w Czechosłowacji.

W Czechosłowacji pracują trzy regularne wielkie loże uzależnione od Wielkiego Wschodu Francji.

1. Wielka Loża Lessinga pod trzema pierścieniami (Grossloge Lessing zu den drei Ringen) w Pradze. Ta wielka loża posiada 24 loże i liczy około 1500 członków; posługuje się językiem niemieckim. Loża ta utrzymuje kontakt z 8 niemieckimi wtrzykami lożami.

2. „Narodni velika Lože ceskoslovenska“ rezyduje w Pradze i liczy przeszło 500 członków. Wielka Loża Czechosłowacka starannie ukrywa się, pracuje w ukryciu w niewielkiej liczbie „braci“, ale wpływowych członków masonerii.

Prezydent Masaryk należy do praskiej loży „Narod“, dr. Benesz, minister spr. zagranicznych do loży „Prawda witezi“; do masonerii należą również: generał-inspektor armji czechosłowackiej Syrovy, socjal-demokratyczny minister, żyd dr. Meisner, dr. Kramarz, inż. Hula, były minister kolej i wielu innych.

3. Związek loż masonskich „Brücke“, założony został w 1928 r. Związek ten liczy około 200 „braci“. Przewodniczącym związku jest Louis Alt. Związek obejmuje 3 loże: jedną w Pradze, jedną w Brnie i jedną w Bratisławie (Preszburg). Wszystkie loże są bardzo zażydzone, ich tajny wpływ polityczny jest znaczny!

Ze oprócz tego żydzi są silnie zorganizowani w czysto żydowskim odłamie masonerii Bnei Brith — to się samo przez się rozumie. „Liga Praw Człowieka“ uprawia swą propagandę w Czecho-

słowacji i korzysta wobec władz państwowych ze specjalnych względów. Prezesem jej jest żydowski adwokat dr. Bill w Pradze. Odłam masonerii „Odd Fellows“ jest bardzo silny. Liczy on około 1200 członków, którzy obecnie pracują w 18 lożach. Własny ich dom lożowy znajduje się w Pradze. Wielkim mistrzem (Gros Sire) jest żydowski adwokat dr. Max Kassowitz w Teplitz-Schönau.

„Odd Fellows“ są zmieszani pod wzglę-

dem językowym i używają zarówno niemieckiego jak czeskiego języka. Ich organem jest miesięcznik „Die Kette“, wychodzący w Pradze. Fryderyk Hasselbacher tak pisze o masonerii: Odd Fellows są wybitnie międzynarodowi, są oni szczególnie silnie zorganizowani. Organizacja Odd posiada bardzo wielu braci żydów, będących kierownikami duchowymi „Związku Badaczy Pisma św.“, „Narzędzi Jehowy“. Odd Fellows posiada 8 stopni.

Śnieg w słonecznej Francji.

W tym tygodniu spadły w zachodniej Europie wielkie śniegi. Hodowcy, którzy wypędzili owce na zieloną łąkę, musieli je zegnać śpiesznie.

• Nauka • Literatura • Sztuka •

Kryzys kultury polskiej

każe oprzeć twórczość artystyczną na nowych przesłankach.

Niejednokrotnie już mówiliśmy na tych łamach o aktualnym kryzysie kultury polskiej. Przedstawialiśmy rzecz w różnorodnym oświetleniu, omawiając zarówno kryzys natury raczej materialnej i związanej z nim brak dostatecznych warunków wegetacji dla sztuki polskiej, jak i kryzys wewnętrzny, stanowiący bezwzględną cechę naszej rzeczywistości artystycznej. Kwestja materialnych możliwości rozwoju dla twórców i należytę organizację społeczną wartości kulturalnych łączy się jak najściślej z problemem nastawienia ideowego i istotnej siły wewnętrznej twórczości współczesnej. Związek ten jest tak oczywisty, że zagadnień, o których wspomnieliśmy, absolutnie nie można traktować w sposób odrębny. Tylko sztuka o prawdziwych walorach, zgodna z duchem narodu, może liczyć na zrozumienie i na atmosferę sprzyjającą jej rozwojowi. To jest fakt, z którego istnienia należy wyciągnąć konsekwencje i to konsekwencje groźne, jeśli chodzi o dzisiejszy stan naszej kultury artystycznej.

Męski głos przestrogi.

Niebezpieczeństwo jest duże i dlatego trzeba mu odważnie spojrzeć w oczy. Zrobił to z właściwą sobie siłą przekonywającą znakomity pisarz Adam Grzymała-Siedlecki, który w artykule p. t. „Obojniczość polskiego ducha artystycznego” postawił dyskusję na właściwej platformie. Chodzi mianowicie o kwestie żydowską. Nie o ten wojujący antysemityzm, wyżywający się w wybijaniu szyb żydowskim sklepikarzom, ale o rozsądne i z mądre zdanie sobie sprawy ze skutków coraz silniejszego oddziaływania myśli żydowskiej na kulturę polską. Nie ogólny bowiem procent żydów żyjących w Polsce, ale wzrastająca cyfra inteligencji żydowskiej, coraz to bardziej ilościowo przyciskającej inteligencję polską, jest groźnym memento teraźniejszości i przyszłości.

Niestety bowiem, jak dotąd, inteligencja jest jedynym w Polsce odbiorcą dóbr artystycznych. Niema literatury dla ludu i niema ludu dla literatury. „Wszystko co się u nas tworzy w zakresie dóbr duchowych, tworzy się dla inteligenta. Inteligent nasz jako zbiorowisko, jako suma tych, którzy się interesują sztuką jest już w połowie — jeśli nie w 3/4 — elementem obcym.”

Jest już takie prawo ekonomiczne, że podaż zawsze dostosowuje się do popytu. Tak też dzieje się w dziedzinie polskiej twórczości artystycznej. Żydowska i półżydowska inteligencja chodzi do teatrów i na wystawy, kupuje i czyta książki, i jakże się wobec tego dziwić, że artyści tworzą dzieła, które bardziej odpowiadają nastawieniu żydowskiemu niż polskiemu. Nawet artyści polscy z pochodzenia dla celów utilitarnych i koniunkturalnych tają swoje właściwości i stąd — stwierdza Grzymała Siedlecki — „literatura polska przybrała twarz duchowego obojniczości”.

Złe, ale nie beznadziejne.

Głos Grzymały-Siedleckiego jest w swej męskiej otwartości groźny. Jest to ostrzeżenie, którego nie można nie uznać i nie wziąć pod rozwagę. Wygląda to prawie jak błędne koło. Polscy i żydowscy artyści tworzą dla żydowskich odbiorców. W rezultacie polska publiczność zmuszona jest do korzystania z tych produktów obcej ideologii i nasiąka sama coraz bardziej semickim duchem.

Jakież jest więc wyjście z tej sytuacji? Wydaje nam się, że tylko jedno: trzeba stworzyć nowe zastępy odbiorców sztuki. Jeśli inteligencja jest stracona i zdeprawowana, należy sięgnąć po nowy rezerwoar, który przy umiejętnej polityce kulturalnej

może zostać wyzyskany i stać się zdrową moralnie warstwą chłonna.

Chodzi właśnie o tę literaturę dla ludu, której brak jest dzisiaj oczywisty. Bo lud coraz bardziej chce czytać, chce znaleźć dostęp do sztuki. Oczywiście, że dzisiejsza nędza i brak elementarnych warunków bytowania utrudnia nawiązanie tego kontaktu, niemniej jednak stwierdzić trzeba istnienie coraz potężniejszego głodu książki i głodu sztuki.

Współczesna nasza sztuka i literatura nie jest przeznaczona dla ludu. Jest ona obcą jego duchowi, bo pozostaje w rażącej niezgodzie z duchem narodu, z naszymi tradycjami i ideałami. Sztuka dla ludu nie stwo-

rza też artyści zapatrzeni i wśluchani w hasła żydowskiej międzynarodówki, narzucającej swoją bezpłciową, kosmopolityczną, pacyfistyczną ideologię i szufladkującą całą twórczość według wskazówek sprzyślo-nej mafii.

Trzeba więc budować naszą kulturę — kulturę zdecydowanie narodową — na zupełnie innych przesłankach. Trzeba zerwać z szablonem inteligenckich guścików, z rozwiązywaniem rebusów psychologicznych i układaniem przedziwnych łamigłówek formalnych i stylizacyjnych. Trzeba stanąć mocno na ziemi, z której się wyrosło, na której i dla której się pracuje, trzeba się wśluchać w jej głos zawsze niezmienny i trzeba wreszcie każdym fibrem złączyć się nierozdzielnie z nurtem myśli i uczucia, przepływającym przez ziemię i ludzi z tą ziemią naprawdę związanych.

To jest hasło ogólne może, ale jedyne i bezsporne. I to jest właśnie wyjście z sytuacji, której tak tragiczny obraz rysuje się przed nami.

(hak.)

Kronika literacka.

Jasnorzewska - Pawlikowska laureatką. Jury w osobach pp. Leopolda Staffa, Juliana Tuwima, Stefana Flukowskiego, Leona Pomrowskiego i Edwarda Kozikowskiego przyznało przez akklamację nagrodę Związku Zawodowego Literatów Polskich w Warszawie za tom najlepszych poezji, ogłoszonych w ostatnich trzech latach p. Marji Pawlikowskiej-Jasnorzewskiej p. t. „Śpiąca Załoga”. Nagroda wynosi zł. 500.

50-lecie „Germinala”. W Sorbonie odbył się obchód 50-lecia pierwszego wydania słynnej powieści Emila Zola „Germinal”.

Włoska książka o Polsce. Nakładem księgarni wydawniczej Nistri w Pizie ukazała się książka pióra znanego pisarza włoskiego Dario Lischi, pisującego pod pseudo-

nimem Darioski, p. t. „Polonia d'oggi” (Dzisiejsza Polska). Autor z wielkim entuzjazmem opisuje swe wrażenia z pobytu w Polsce i dochodzi do wniosku, że dzięki niespożytemu siłom żywotnym narodu, ślady rozbiórów i niewoli zostały już dziś w Polsce zupełnie zatarte i unifikacja poszczególnych dzielnic już jest całkowicie osiągnięta.

Nagrody m. Łodzi. Na posiedzeniu miejskiej komisji regulaminowo-prawnej ustalono zmiany statutu nagród miasta za prace naukowe, literackie lub z dziedziny sztuki. Najdalej idącą poprawkę wniósł obóz narodowy w tym sensie, iż zastrzeżenie, że nagrody mogą być udzielane tylko Polakom z wyłączeniem żydów.

Sztuka o Koperniku

wielkim sukcesem Teatru Ziemi Pomorskiej.

W ramach uroczystości ku uczczeniu 462-iej rocznicy urodzin wielkiego syna Torunia, Mikołaja Kopernika, odbyła się w Teatrze Ziemi Pomorskiej w Toruniu premiera dramatu w 3 aktach (9 odsłonach) „Mikłaj Kopernik” Ludwika Hieronima Mierstina, będącego przerobką sceniczną jego powieści „Kłos Panny”. Wizja dramatyczna o wielkim astronomie jest właściwie rewją etapów rozwoju geniusza, niezwiązanych z sobą żadnym wątkiem dramatycznym. Poszczególne obrazy obejmują całe życie Kopernika od chwili, gdy światła mu pierwsze myśli nowego porządku wszech-

świata aż do momentu, gdy do łóża umierającego specjalny posłaniec z Norymbergi przynosi ukochany owoc jego życia: pierwsze wydanie drukiem dzieła „O obrotach ciał niebieskich”. Widzimy go więc kolejno pod murami Włocławka, na biesiadzie humanistów krakowskich, u mistrza czarnej magii dr. Fausta, w Watykanie, w rzymskiej osterji, u malarza Francesco Francini, na wybrzeżu bursztynowym, we fromborskiej dostrzegalni i w fromborskiej kanonji.

Najsilniejsze w całym utworze, pełne zresztą wyrazu dramatycznego i nerwu sce-

nicznego, są trzy obrazy: w Watykanie, gdzie Kopernik ściera się z kardynałem Illerda, reprezentującym skostniałe średniowiecze i stary uświęcony porządek rzeczy. Dalej scena w rzymskiej gospodzie, gdzie geniusz, wyszydzany przez niepojmujących go karłów — bliźnich, przeżywa upokarzającą chwilę udręki. Wreszcie ekstatyczna modlitwa w obserwatorium fromborskiem, kiedy Kopernik, pojmując dotarcie do celu swego życia, unosi się duchem samotnie na wyżyny oderwane już od tego świata. Obrazowi temu, owianemu tchnieniem najczystszej poezji, nadano pyszną oprawę znane go obrazu matejkowskiego.

Wystawienie tego ciekawego utworu, w reżyserji dr. L. Kielanowskiego, cechowała nadzwyczajna staranność i pieczołowitość. Większość ról, zwłaszcza męskich była bardzo dobrze obsadzona. Wśród wykonawców wybili się na czoło Kielanowski (Konernik), dyr. Bracki (kardynał Illerda), Loedl (komtur krzyżacki z Balgi), Staszewski (Faust) i Cybulski (Wojciech z Brudzewa). Z pań najlepszą była p. Staniławska. Doskonałą oprawę sceniczną stworzył p. Feliks Krasowski. Po pełnej napięcia scenie w Watykanie autor, obecny na przedstawieniu, stał się przedmiotem gorącej owacji ze strony publiczności.

Zgon uczonego i wynalazcy.

W Nowym Jorku zmarł nagle na udar serca prof. Michał Pupin, który położył nie- spożyte zasługi na polu roentgenologii i telegrafji bez drutu. Pupin był zwyczajnym pastuchem węgierskim, pociąg do nauki jednak sprawił, że własnymi siłami ukończył studia, promował w Niemczech i wyjechał do Stanów Zjednoczonych, gdzie swymi doniosłymi wynalazkami przyczynił się do postępu techniki komunikacyjnej.

Wystawy warszawskie.

Wystawa współczesnej rzeźby francuskiej w I. P. S-ie. — Wystawa dzieł Alfreda Wierusz Kowalskiego i ogólna w Zachęcie.

Warszawa, w marcu.

Rzeźba francuska mniej może znana, niż malarstwo francuskie — posiada jednak wielu znakomitych reprezentantów, którzy szeroko wstawili swoją ojczyznę. Wystarczy ze współczesnych wymienić choćby nazwiska Rodin'a, Bourdella — znanego twórcy pomnika Adama Mickiewicza w Paryżu, Maillola, Despian, by się przekonać o wartościach artystycznych rzeźbiarzy francuskich.

Wystawa współczesnej rzeźby francuskiej w Instytucie Propagandy Sztuki — pod protektoratem Pana Prezydenta Rzeczypospolitej — zgromadziła najcenniejsze i najbardziej wartościowe i najcharakterystyczniejsze eksponaty nadsekwanńskich artystów. Przedstawia się też naprawdę imponująco. Sto przeszło rzeźb zapełnia wszystkie sale wystawowe I. P. S-u.

Z wystawionych eksponatów — wynika jedno, że rzeźbiarze francuscy dbają przede wszystkim o wartości plastyczne, są wrażliwi na elegancję linii, którą wydobywają już podobnie jak za czasów Praksytela przez lekkie nachylenie. W wystawionych eksponatach daje się odczuwać — przekładanie piękności nad siłą wyrazu oraz dbałość o wyraziste oddanie podobieństwa przedstawionych osób.

Reasumując — trzeba stwierdzić, że rzeźba współczesna, wystawiona w Instytucie, odznacza się zaletami klasycznymi, gdyż posiada wszystkie cechy sztuki klasycznej, a mianowicie: składowość, umiarkowanie, obserwację.

Na plan pierwszy z wystawionych rzeźb rzucają się w oczy dwie przedewszystkiem: Bourdella — Adam Mickiewicz oraz Rodin'a — Balzak, którego cechuje przede wszystkim impresjonizm. Uwyppukla się on w ledwo zarysowanej całej postaci, a wyrazistym wydobyciem efektów natchnienia.

Z innych artystów wymienić jeszcze trzeba Bernarda, Despian, Popineau i Renoira. Wystawa daje pełny obraz — wartości artystycznych rzeźbiarzy francuskich, zapo-

znaje społeczeństwo polskie z prawdziwą sztuką rzeźbiarską.

Wystawa w Zachęcie — poświęcona jest tym razem przede wszystkim pamięci Alfreda Wierusz Kowalskiego, zmarłego przed dwudziestu laty w Monachjum i obejmuje wystawę dzieł tego artysty, wystawę prac artysty węgierskiego Martina de Hossu, wystawy zbiorowe prac Teodora Ziomka, Molly Bukowskiej, Marjana Kuleszy oraz kolekcje prac Adama Grabowskiego.

Z wystawy rzeźby francuskiej w IPS-ie warszawskim. Bourdelle: Adam Mickiewicz z pomnika „Polska” w Paryżu.

go, Tadeusza Nartowskiego i Stefana Popowskiego.

Alfred Wierusz-Kowalski znany był w Polsce raczej z opowieści malarskich, z reprodukcji i ze sporadycznie pojawiających się w „Zachęcie” lub w Krakowie obrazów, mimo, że obok Brandta, Chelmońskiego, Gieryskich — reprezentował najbardziej charakterystyczne cechy polskiej tradycji i zamiłowań.

Wystawione obrazy cechują te właśnie elementy. Treścią ich to koń, polowanie, żołnierzka, motyw historyczno-rycerski, folklor ludowy. Faktura malarska wybitnie realistyczna, rysunek i kompozycja wyrazista i harmonijna, przyczyniają się do wyrażenia odrębności polskiego folkloru i zwyczajów, które były największą atrakcją dla Europy współczesnej. Wystawa prac laureata Paryża, Dreżna, Monachjum i Wiednia — dobrze przyczyniła się dla uczczenia pamięci wybitnego artysty.

Portrety znakomitości węgierskiej Martin'a de Hossu odznaczają się reprezentacyjnością i dekoratywnością.

Tematem obrazów (oleje) Teodora Ziomka to martwa natura, krajobraz, portret, kompozycje nastrojowe i religijne. Artysta umie tchnąć w swe dzieła życie, wydobyć na jaw wszystkie efekty malarskie i kompozycyjne. Koloryt żywy, chociaż nie jaskrawy oraz rysunek wyrazisty i zdecydowany przyczyniają się do uwyppuklenia wartości artystycznych. Na czoło prac wysuwa się kompozycja religijna: Idzie! (Chrystus).

W akwarelach Melly Bukowskiej z Warszawy na plan pierwszy wybija się wartości plastyczne i dekoracyjne.

Oleje — Marjana Kuleszy z Wilna — zapoznają z fragmentami Wilna i Zakopanego z ich prawdziwym pięknem i lokalnym kolorytem.

Kolekcje prac Adama Grabowskiego (Warszawa) — przedstawiają piękno Huculszczyzny, typy huculskie i kilka fragmentów z życia ludowego.

W akwarelach Tadeusza Nartowskiego dużo jest świeżości i czystości w kolorycie.

W olejach Popowskiego Stefana impresjonizm bierze górę nad realizmem.

Obecna wystawa zamyka szereg prac Wysokińskiej, Domerack'ego, Jarosza, Suchanka. Należy ją uważać za naprawdę udaną. Dowodem — liczne rzesze zwiedzających tę świątynię sztuki. Wan.

Z wystawy rzeźby francuskiej w IPS-ie warszawskim. Rodin — Głowa Balzaka.

Hipolit Kończak.

Afera szpiegowska z przed 120 lat.

Czy Teodor Suppinger, plenipotent kilku majątków w bydgoskiem, był szpiegiem?

Szperając ostatnio w naszej świetnej Bibliotece Miejskiej, znalazłem ciekawe zapiski z dawnych czasów, z czym chcę się podzielić z Szan. Czytelnikami „Dziennika”.

Działo się to wprawdzie przed 120 laty, ale czasy były podobne do dzisiejszych. Bieda bowiem była aż piszczała, a za groszem ludzie gonili jak opętani. Sam król pruski nie wiedział, skąd kozy gnać, więc w wielkiej swej biedzie wysłał kwestarzy po kraju i to samych oficerów, ładnych, zgrabnych i wygadanych, którzy dla niego zebrali.

Tak np. w okręgu bydgoskim kwestował niejaki Wilhelm Dorow, lejtnant w wolnym korpusie Lützowa. Jeździł sobie tedy biedny lejtnancik od miasta do miasta, od wsi do wsi i zbierał co się dało. Ten mu dał kurę, drugi barana, trzeci świnię, inny znów jałowkę, która patrzyła już na księżą oborę, a gdy dostał czasem i konika, no to już był „Sieg an der ganzen Front”.

W takim właśnie czasie zdarzyła się afera, o której chcę pisać.

W roku 1789 przybył do Bydgoszczy w poszukiwaniu posady bezrobotny Alzatyk Teodor Suppinger z Weissenburgu. Poszczęściło mu się, bo poznał przypadkiem jaśnie wielmożnego Niegolewskiego, pana na Bytyni, który angażował S. z miejsca na nauczyciela prywatnego dla swych dzieci. Po trzech latach zmienił S. miejsce pracy i poszedł na jeden rok do pana Świnarskiego w Skokach, stąd dalej do hrabiego Mycielskiego do Rawicza, a zarobiwszy i zaoszczędziwszy sporą sumkę pieniędzy, wrócił w r. 1800 w rodzinne strony. Dowiedział się jednak w drodze od znajomych, mieszkających w Frakfurcie n/M., że cała jego rodzina wyemigrowała do Ameryki, więc pośpieszył ekstrapocztą zpowrotem do Rawicza. Dawna jego posada została już przez innego Francuza zajęta, ale ponieważ szczęście mu dopisało, następnego dnia już otrzymał funkcję w domu jaśnie wielmożnej Rychłowskiej.

Z uciulanym groszem przeprowadza się w r. 1802 do Poznania, gdzie otwiera pensjonat. Interesy idą, dziękować Bogu, nieźle, tem więcej, że Francuzi krocza pod wodzą Napoleona od zwycięstwa do zwycięstwa. A gdy wogóle wielki cesarz z całym sztabem przybył do Poznania i począł za waleczność poza orderami rozdawać i majątki, w ten to sposób dostały się Podstolica pod Chodzież generałowi Lariboissière — zmieniło się nagle i położenie naszego Suppingera.

Jako Francuz należał S. do ogólnego komitetu przyjęć, gdzie poznał w Podstolicach co dopiero obdarowanego generała, który znów ze swej strony nie wiedząc, co z tym fantem zrobić, mianował swego ziomka Suppingera plenipotentem tego majątku. Będąc już teraz niby to fachowcem-rolnikiem, bierze w administrację wieś Selgniewo pod Piłę, własność generała Songisa i wioskę Kamiń, należąca do generała Mortier.

Na jednym z balów, urządzonych w Poznaniu ku czci zwycięskiego wojska francuskiego, poznaje uroczą pannę Górecką, mieszkankę Piotrkowa, którą też niezadługo poślubia.

Wkrótce jednak szczęście przysła jak bańka mydlana. Po przegranej Napoleona odebrano francuskim generałom majątki, a Suppingera zredukowano.

Nie zrażony niepowodzeniem, powraca S. do zawodu pedagogicznego. Pani Trimail angażuje go do swego zakładu na nauczyciela języka fran-

cuskiego. Poza godzinami uczy dzieci prezydenta policji Zakrzewskiego, doktora Wolffa i innych.

W tym to czasie zachorowała mu najukochańsza córka; czyni więc ślub, że po jej wyzdrowieniu zrobi pielgrzymkę do słynącego cudami obrazu Matki Boskiej w Częstochowie. Widzimy też niezadługo Suppingera korzącego się przed cudownym wizerunkiem i dziękującego za wyzdrowienie córeczki. A było to w marcu 1815 r.

Nagle zostaje Suppinger przez władze pruskie aresztowany. W dniu 27 czerwca tegoż roku odbywa się w Poznaniu przeciw niemu proces o szpiegostwo na rzecz Francji. Z aktu o-

skarżenia dowiaduje się S., że znany lichwiarz, żyd Schlesinger zademonstrował go o to kryminalne przestępstwo.

Zarzucono mu straszne rzeczy: że to niby był szpiegiem Francuzów i został przez nich już zawczasu posłany do księstwa, by tu przygotować teren do wmarszu wojsk francuskich. Poza tem S. nienawidził ponoć okropnie Prusaków i odgrażał się im obcinaniem głów i wyrwaniem języków „bydlęcych”, gdyż „kulturalni ludzie nie rozumieją szwargotu pruskiego”. Dalej rozgłaszał S. tatarskie wieści o kolosalnych zwycięstwach Francuzów, a ogromnych klęskach Prusaków. Największym zaś jego przestępstwem miało być spiskowanie z hrabią

Całować czy nie całować w rękę?

— I poco właściwie „Dziennik” rozpisuje ankietę na temat: całować czy nie całować w rękę? Tu odpowiedź sama się nasuwa.

PRZED GRYPĄ, ANGINĄ I CHOROZAMI Z PRZEZIĘBIENIA CHRONIĄ PANAGRIN TABLETKI

Zwierciadło żydowskie.

Bazar Palestyński w Bydgoszczy.

Kasa bezprocentowych pożyczek otrzymała nowe fundusze.

Spadek amerykański bydgoskiej żydówki.

Warszawski dziennik żydowski „Nasz Przegląd” zamieścił w wczorajszym wydaniu szabesowym następującą korespondencję z Bydgoszczy:

W gminie żydowskiej stan finansowy uległ znacznej poprawie. Wobec panujących w zarządzie tarę na tle osobistym, tylko połowa zarządu jest aktywna.

komisarza Landenburskiego. (Nadęta, pyskata, arogancka, narzucająca się i pewna siebie „mniejszość” w Polsce nie znosi, gdy kto się jej sprzeciwia). Tak było i z panią Szmalec. Wybuchnęła, jakby ktoś do szmalcu zapalkę przyłożył i zawołała: Pan odmawia, traktujecie człowieka, jak bydło! Komisarz nie stracił zimnej krwi, zawołał posterunkowego i kazał spisać protokół. A gdy pani Szmalec rzuciła się na posterunkowego, uderzyła go w piersi i poczęła gryźć, osadzono ją w areszcie na 1 dzień. Nie wytrzymało biedne serce pani Szmalec, w areszcie 4 razy mdlała i wzywano pogotowie. To pogotowie miało świadczyć na jej korzyść, że jak to policja musiała się z nią źle obchodzić... Wniośła na tej podstawie doniesienie do władz, które zostało umorzono, jako bezpodstawne.

Na rozprawie nie pomoczona kuzynka ciotki Zelmany Frydman stanęła przed obliczem sędziego. „Wod zoł ich zichen jojszer un sprawiedliwości, az nit ba ojeń szojfeter” (gdzie mam szukać sprawiedliwości, jak nie u sędziego).

Hot! rachmunes ojf mir (mieście litość nademną) szceptały jej ukarminowane usta.

Komisarz zeznał, jak się sprawa miała i dodał cenną uwagę: W roku 1905 byłam ranny, gdy urządzano pogrom żydów. Nie można mnie posądzać o jakiś wybujały antysemityzm. Ale podpadło mi, że p. Szmalec w dowodzie osobistym podał, że jest narodowości żydowskiej. Z mojej praktyki długoletniej w stolicy wiem, że tak się legitymują żydzi-komuniści. Zaznaczyć chcę, dodaje jakby mimochodem, że 98% zatrzymanych o podejrzanej robotę komunistyczną, stanowią żydzi warszawscy.

Dostała pan Szmalec 6 mies. aresztu z zawieszeniem kary.

A 98% zatrzymanych — to żydzi - komuniści. Jakież to jest wymowne, wymowniejsze, niż wszelkie artykuły i propaganda antyżydowska. Tu jest rdzeń komunistycznej zarazy!

W rzędzie tutejszych żydowskich instytucji naczelną miejsce zajmuje organizacja sjonistyczna. Praca sjonistów skierowana jest ku rozwojowi młodej generacji, ożywiającej duchem palestyńskim. Bardzo często dzięki staraniom tej organizacji wygłoszone są referaty o sjonizmie, przez sprawozdanych z różnych stron kraju prelegentów. Co tydzień odbywają się pogadanki zwane „Sichot Chawajrem”. Od dnia 16 bm. nastąpi otwarcie Bazaru Palestyńskiego, urządzonego przez organizację sjonistów. Godno widzenia będą artystycznie wykonane stoiska „Becalelu”, Jerozolima, produkcji palestyńskiej, żydowskiego Funduszu Narodowego Kibusu, „Haszomer Hacaír”, „Wizo” jak również ekspozycje firm miejscowych i zamiejscowych. Inicjatorzy tej imprezy obiegują sobie duży dochód.

Związek Rzemieślników (żydowskich) ostatnimi czasy zmalał i podupadł głównie z powodu tarę na tle społecznym. Zarząd Związku w poczuciu swych obowiązków, przeprowadził palącą sprawę kart rzemieślniczych, dzięki czemu niejedni warsztat pracy został od kompletnego upadku uratowany. Dzięki Związkowi Rzemieślników istniejąca w Bydgoszczy kasa pożyczek bezprocentowych „Gmiles Chesed” została we właściwym czasie odrodzona.

Młodzież żydowska poza pokarmem duchowym dba energicznie o rozwój fizyczny swych członków i w tym celu wprowadziła ćwiczenia gimnastyczne.

Sprawa amerykańskiego spadku po Lei Kohen wlokąca się od kilkunastu lat ugrzęzła w województwie w Poznaniu. Magistrat tutejszy wszelkim żądanym formalnościami nareszcie uczynił zadość, zależy tylko teraz od posunięcia sprawy we właściwym kierunku wyłącznie od województwa.

Jak zaś bardzo tutejszym instytucjom żydowskim zależy na zrealizowaniu tej sprawy, łatwo się domyśleć.

Podróż Po Polsce

TORUŃ - MIASTO ZABYTKÓW świadczących o dwu ścierających się kulturach. Zimne wiatry północy wymagają specjalnie starannej pielęgnacji cery i siąd szerokie zastosowanie „KREMU MIAFLOR” i higienicznego pudru „LORAN” firmy HENRYK ZAK, Poznań.

Do używania każdej porcji roku

Szołdrskim z Gacz. Do tej konspiracji miał obwiniony wciągnąć jeszcze kasztelana Józefa Jarczewskiego z Wirów, hrabiego Klemensa Kwileckiego i panią Mycielską z Szamotuł. Jak dalej twierdził denuncjant w swem piśmie, jest S. „überhaupt das Haupt” czyli głową centrali szpiegów, a jego agentami są braciszkwie-jalmużnicy.

Usłyszwszy tak groźne oskarżenie, widział Suppinger w myślach siebie na szubienicy. Lecz na szczęście przyszło inaczej.

Schlesinger bowiem nie mógł nic udowodnić i w czasie rozprawy wycofał się na całej linii. Ze świadków jedynie siodlarz Gabler zeznał obciążająco. Słyszał on — jak zeznał — na własne uszy, gdy oskarżony wykrzykiwał, że gdyby był prezydentem, to by wszystkim, którzy bajdurzą o rejtardzie Francuzów z Rosji, kazał powiryać języki.

To wszystko jednakże nie było dostatecznym powodem, by Suppingera osądzić. To też po długiej naradzie sąd doszedł do przekonania, że jakoś go skrobnąć trzeba. Wlepiono mu zatem karę trzy talary grzywny i skazano na wydalenie z Poznańskiego, pozostawiając mu wolny wybór miasta w innych departamentach Prus.

I dnia 6 lipca 1815 r. w południe wyjechał Teodor Suppinger wraz z rodziną do Wrocławia.

Tak zakończyła się głośna wówczas afera szpiegowska polskiego Francuza z Alzacji.

Nowe fundusze w PKP.

Warszawa, 16. 3. (Tel. wł.). Na mocy rozporządzenia ministra komunikacji, wydanego w porozumieniu z ministrem skarbu w dniu 1 bm. utworzono w celu utrzymania stałego zapasu materiałów w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe” fundusz zasobów.

Utworzono również fundusz zaliczkowy na cele zaliczek na uposażenie dla pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”. Fundusz ten nie posiada odrębnej osobowości prawnej i tworzy się z zysków bilansowych polskich kolei państwowych.

Wysokość funduszu zaliczkowego określona została na 10 milionów złotych. W razie otwarcia nowych linii kolejowych i zwiększenia na skutek tego ilości pracowników, może być zwiększona wysokość tego funduszu, jednakże tylko w granicach zysków bilansowych przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”.

Wysokość funduszu zaliczkowego będzie wykazywana w bilansie polskich kolei państwowych.

Zmiany personalne w wojsku.

Gen. bryg. Mackiewicz Mieczysław został zwolniony ze stanowiska d-cy 26 dyw. piech. i przeniesiony w stan spoczynku na własną prośbę, w związku z przekroczeniem granicy wieku.

Dowódcą 26 dyw. piechoty mianowany został płk. Kozicki Stanisław Józef, dotychczasowy d-ca piech. dyw. 8 dywizji piechoty.

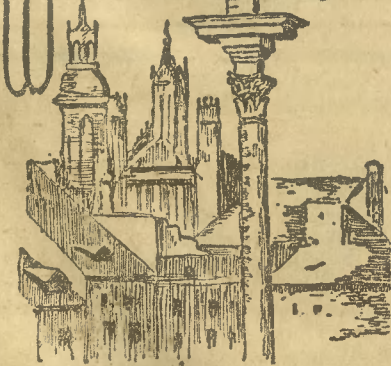
Dowódcą piech. dyw. 8 dyw. piech. mianowany został płk. dypl. Zieleniewski Tadeusz, szef Wojsk. Inst. Geogr.

Płk. Zieleniewski był w swoim czasie dowódcą 59 p. p. w Inowrocławiu.

ZNAWCA HISTORJI

— Czytałeś już tę najnowszą biografię Napoleona?
— Czytam ją właśnie.
— Ach, jest nadzwyczajna mowę ci! Szczególnie triumf i zesłanie na Elbę...
— Prześtań, prześtań! Nie lubię zgóry znać końca!

Uśmiechy z Litwy Warszawa

Mała sprawa sądowa, a jednak mówi bardzo wiele, mówi wszystko.

Rojza Szmalec zasiadła na ławie oskarżonych. Taka sobie przeciętna żydówka, jakich tysiące w Warszawie. Potwornie umalowana, ręce o krwawych manicurach, biust pełny, usta czerwone na kształt serduszka, jednym słowem — typowa „modna” żydówka.

Miała ona ciotkę w Niemczech. Kiedy przyszedł Hitler, ciocia zwała z Trzeciej Rzeszy i przyjechała — gdzieżby, jak nie do Polski!

Czy Rojza Szmalec kochała bardzo ciotkę, nie wiemy. Okazała się jednak lwicą, gdy trzeba było koniecznie przedłużyć ciotki pobyt w Polsce.

Udała się więc do komisariatu. Że jej ktoś śmiał się przeciwstawić i robić małe trudności, w to p. Rojza nie chciała uwierzyć. Poszła do

Z cyklu: Życie prowincji w reportażach „Dziennika Bydgoskiego”.

Blaski i cienie Koronowa

Rzut oka w niedawną przeszłość. — Koronowo najbardziej polskim bastionem Ziemi Bydgoskiej. — Zasłużeni działacze. — Co mówią kupcy? — Wywiad z nowym burmistrzem.

(ak). Z każdym dniem słońce wzbija się coraz wyżej i równocześnie z każdym dniem potęguje się urok i czar Koronowa. I w myśli kojarzą się najprzeróżniejsze możliwości turystyczne do tego miasteczka, które z wiosną powinno być prawdziwą **Mekką tysięcy miłośników przyrody**. Tak malowniczych i idyllicznych zakątków bowiem nie spotykamy nigdzie w szerokiej okolicy. Czy trzeba koniecznie przy naszej przysłowiowej „bryndzy” jechać w Tatry i się zadłużać?

MEC. KOSIDOWSKI
burmistrz miasta Koronowa.

Koronowo robi przecież zupełnie wrażenie miejscowości podgórskiej, a jak mnie zapewniał pewien zapalony kajakowiec, kajaczenie się na Prucie wśród niebotycznych gór podobno nie sprawia więcej radości, niż podróż kajakiem na **rwanej Brdzie pod Koronowem**. I tu i tam nurt rzeki jest bystry, a spotykane głązy w łożysku rzeki wymagają zręcznego manipulowania między „Niebem” a „Piekłem”. Najważniejszą jednak rzeczą, że mieszkańcy tej od dawnych czasów zwanej „szczęśliwej doliny”, to ludzie niezwykle mili i sympatyczni, szczególnie w okresie wiosennym, gdy razem z naturą odradzają się serca Koronowiaków. Naprawdę poczciwy ten lud koronowski i miło z nim pogawędzić.

STARA „GWARDJA” KORONOWSKA.

Zasiedziali obywatele wspominają dawny okres zwycięskiego zmagania się z germanizacją. I mogą być dumni z odniesionego zwycięstwa. Dzięki niezwyklej solidarności i bezgranicznemu poświęceniu ówczesnej Polonii, Koronowo uchodziło za czasów zaborczych za **najbardziej polskie miasteczko na Krajnie**. Patriotyzm czynu cechował przedewszystkiem od wieków tutaj zasiedziałe rodziny. Koronowo stało się **twierdzą i ostoją polskości**, aczkolwiek zważyć trzeba, że w r. 1772 rozpoczęła się już pierwsza kolonizacja na dobrach poklasztornych i dużo osiedliło się wówczas Wirtembergów, t. zw. Szwabów. Mimo krzywdzącego Polaków trzyklasowego systemu wyborczego i mimo przeróżnych szykan władz pruskich, Polacy wszyscy jak jeden mąż szli do lokali wyborczych i przeprowadzili przed wojną swoich kandydatów do Rady Miejskiej. Na wiecach przemawiali wówczas nieustraszeni bojownicy o polskość, s. p. dr. Warmański i p. redaktor Jan Teska z Bydgoszczy.

Wielka była liczba dzielnych działaczy i gorących patriotów polskich. Wielu niezwykle zasłużonych mężów zaliczanych do „starej gwardji” koronowskiej, odeszło do „wielkiej armji”. Wymienimy tu z najbardziej zasłużonych s. p. dr. Szukałskiego, s. p. Podobińskiego, s. p. Pokłkowski i s. p. Paulina Kiedrowskiego, organizatora strajku szkolnego i rodziny Rybarczyków, Kantaków, Nowackich i Mętkowskich. Z żyjących wybitnych działaczy z czasów zaborczych wymienić należy w pierwszym rzędzie pp. Stanisława Kleybora, Bernarda Kaczorka, Kamyszka, dyr. Górznińskiego i dr. Szewsa. Wszyscy oni jak najlepiej przystąpili do sprawy polskiej w Koronowie i dzięki tym działaczom Koronowo dawniej mogło się poszczycić, iż posiada w swych murach 75 procent ludności przynależącej się do polskości.

1000 WIĘZNIÓW W SŁYNNYM WIĘZIENIU KORONOWSKIM.

Kogokolwiek z śmiertelników zaPytamy: co wie o Koronowie? — napewno w pierwszym rzędzie wspomni o wielkiem więzieniu. Niezwykle piękno natury i malownicze położenie Koronowa będą mu obce. Ale o więzieniu pamięta. Jak często zresztą czyta o tem w dziennikach. Przed kilku laty — o tem napewno pamięta — wybuchł w więzieniu koronowskim bunt więźniów, przyczem straż pożarna zimną wodą ochładzała rozognione umysły rebeliantów. Od tego czasu już nie było buntu i wszystko się uspokoiło. W każdym bądź razie jak dotąd więzienie jest główną cechą charakterystyczną tego miasteczka, o ile w między czasie przez wielki napływ turystów i let-

ników do Koronowa nie zmienia się to kryterjum, że poza więzieniem piękno nadaje miastu w pierwszym rzędzie jego **malowniczość**.

Powróćmy jednak do tych szarych murów więziennych, w których podobno przed rokiem jeszcze przebywało 450 więźniów a obecnie **liczba ta się podwoiła** i wynosi — smutny znak czasu — około tysiąca. Z wrażliwym kryzysem gospodarczym wzrasta niestety, także liczba przestępstw. Koronowiacy jednak nie mają specjalnego powodu, ażeby się tem smucić. Przeciwnie, raczej mogą z tego być zadowoleni. Oznacza to bowiem dla nich zwiększone zapotrzebowanie ze strony administracji więzienniczej na różne artykuły i potęgę spożycie. Nie zawsze jednak — słyszałem liczne skargi — administracja więziennicza pokrywa swe zapotrzebowanie na miejscu, co wywołuje **pewne niezadowolenie**. W każdym bądź razie więzienie stanowi dla mieszkańców Koronowa dość **ważny czynnik gospodarczy**. Sześćdziesięciu urzędników więziennych

Koronowem. Nie mniej jak **piętnaście połączeń w jednym tylko kierunku** — skarżyło się przede mną szereg poważnych kupców. Ludziska ciągną do Bydgoszczy w przekonaniu, że tam taniej zakupią towary. Łudzą się jednak tylko, gdyż kupcy koronowscy zakupują towary z **pierwszego źródła i tak samo nisko kalkulują swe towary jak kupcy bydgoscy**. Podatki bardzo wygórowane, zarobki niskie, wskutek czego konsumcja mniejsza, a najgorsze, że okolice ludność malorolnicza niema gotówki: wszędzie to same bolączki. Dochodzi jeszcze jedna bolączka ściśle lokalna a mianowicie brak połączenia szosowego do Suchy — Lubiewa, lub Glinek i Ciepława, co przyniosłoby wielkie korzyści gospodarcze miastu. Wszystkie powyższe wieś bowiem ciąży gospodarzo do Koronowa a z powodu braku bitej drogi dojazd do miasta jest bardzo utrudniony. Mile wspominają mieszkańcy dobrego gospodarza powiatu s. p. **starostę N. esicjowskiego** i zawsze wdzięczną zachowują mu pamięć za wybudowanie przed kil-

Więzienie koronowskie i jego zabudowa. Obok gmachu więziennego słynny klasztor O. O. Cystersów.

stara się, ażeby z jednostek, które poszły na złą drogę przestępstwa zrobić znowu pożytecznych dla społeczeństwa obywateli. W tym celu, jak słyszałem, więzienie koronowskie powoli **zamienia się w zakład poprawczy**. Więźniowie pracują na roli w państwowych dobrach w Gościeradzu, Łuczówku i Trzeciewnicy i gospodarza zadowoleni jak na własnym gospodarstwie. I dziwnie, zbiegów przy takim traktowaniu więźniów niemal, że wogóle niema.

KUPCY NARZEKAJĄ — NA DOBRĄ KOMUNIKACJĘ Z BYDGOSZCZĄ.

Tak jak więzienie ma swoją przyjemną stronę dla dostawców a nieprzyjemną dla tych przymusowych sublokatorów, podobnie ma się rzecz z niezwykle dogodną komunikacją, bądź to autobusową, bądź to kolejkową (Torpedo-Lux), pomiędzy Bydgoszczą a

kunastru 12-kilometrowej pięknej szosy Koronowo—Wierzbucin przez przędznię Byszewo, na czem poważnie zyskali mieszkańcy Koronowa.

Z banków mniejszych do najpoważniejszych instytucji zaliczyć trzeba **Bank Ludowy oraz Miejską Kasę Oszczędności miasta Koronowa**. Szczególnie Bank Ludowy istniejący w Koronowie już od 40 lat, pod kierownictwem swego **direktora p. Górznińskiego** wielkie ma zasługi dokola umożliwienia kupcom i rolnikom wykupienia poważnych placówek gospodarczych z rąk niemieckich i żydowskich. Obie instytucje bankowe cieszą się ogólnem i pełnem zaufaniem społeczeństwa.

POŁOŻENIE PRZEMYSŁU W KORONOWIE.

Długotrwały kryzys gospodarczy natural-

nie dał się także silnie we znaki w przemyśle. Najwięcej ucierpiał przemysł drzewny: cztery tartaki prywatne, które dawniej zatrudniały około 500 robotników, już nie pracują od szeregu lat. Jedynie **tartak prywatny firmy Kantak i S-ka** jest czynny i pracuje normalnie. Wogóle stwierdzić należy, iż wielkie przedsiębiorstwo Kantaka — istniejące w Koronowie już od 108 lat — pod kierownictwem niezwykle **o-brotnego przemysłowca p. dyr. Baiera** uchodzi za prawdziwą chlubę Koronowa. Najpoważniejsze w powiecie młyny Kantaka, cegielnia Kantaka i tartak Kantaka są jako solidne i na zdrowych podstawach oparte przedsiębiorstwa przemysłowe dziś w stu procentach czynne. Produkcja mąki wynosi 12,5 milj. tonn rocznie, produkcja cegły 3 milj. sztuk, a drzewa przeciera się 1.500 milj. m³. Mimo zastosowania najnowszych maszyn, firma Kantak zatrudnia około sto osób. Poza tem czynne są w Koronowie państwowe młyny i tartak państwowy.

Bardzo poważnym obiektem przemysłowym jest istniejący już przeszło **sto lat Browar Friesego**. Właściciel browaru stoi, jak się zdaje, pod szczególną opieką Gambrinusa, skoro tak doskonale i smacznie piwo produkuje. Doprawdy, już dla tego znakomitego piwa warto przejechać się do Koronowa i szaleć ze swą bogdanką w uroczej Grabinie.

Wymienić należy także rozbudowującą się fabrykę kafil Kramera. W okolicy Koronowa natomiast są **pokłady węgla brunatnego**, jednakowoż ze względu na dostateczny brak kapitału niewykorzystane należyte.

DAĆ PRACĘ BEZROBOTNYM — OTO NAJWIĘKSZA TROSKA BURMISTRZA.

Pod koniec mej przyjemnej wędrowki po (Ciąg dalszy na stronie 16).

DOM TOWAROWY

Jan Borzyszkowski

Rynek 14

Wobec nadchodzącego sezonu wiosennego poleca: (4366)

nowości w dziedzinie **blawatów konfekcji i towarów krótkich** po cenach najkorzystniejszych **NAJWIĘKSZY MAGAZYN na MIEJSCU**

Pijcie (4123)

znakomite piwa i lemoniady

Browaru Friesego

znane ze swej jakości w dalekiej okolicy.

Nasiona (4368)

warzywne — kwiatowe — polne o wysokiej sile kiełkowania we wielkim wyborze poleca:

W. Falkowski

skład nasion

KORONOWO, Rynek 16.

Leon Graczyk

Koronowo (4367)

ulica Tucholska 4, filja rynek 11

Największy i najstarszy skład **tapet, farb, lakierów wszelkich przyb. malarskich, oraz artykuły toaletowe, perfum. i mydła.**

Pierwszorządny magazyn obuwia w miejscu

poleca: **obuwie męskie, damskie i dziecięce**, po cenach niskich w wielkim urozmaiconym wyborze.

Obsługa uczciwa. (4365)

B. Wasikowski, Koronowo, Rynek 15

NASIONA

buraki Eckendorfa czerwone, żółte, półcukrowe, marchew biała, żółta, koniczyne czerwona, biała, szwedzka, przelot, **lucerne węgierską** oraz **lucerne Provence**; seradela i wszystkie inne nasiona jarzynowe, kwiatowe w wielkim wyborze i po korzystnych cenach.

Założ. 1908. Założ. 1908

Otto Jortzick

Skład kolonialny

Hurt i detal

w Koronowie.

J. KRYSIŃSKI

dawn. A. Kopecki (4364)

Koronowo, ul. Kościuszki nr. 12.

SKŁAD TOW. KOLONIALNYCH WINIARNIA i RESTAURACJA

Obszerne lokale restauracyjne i dogodny znany zajazd.

J. SPYCHAŁSKI, KORONOWO

Łokietka 17 Telefon 43

Najstarszy i najwykwintniejszy skład rzeźniczy oraz wszelkich wyrobów mięsnych w urozmaiconym wyborze. **Dziennie świeże wyroby.** (4363)

Skład blawatów oraz konfekcji

Rynek 12 (4121)

PIOTR SZUKAJ

poleca: **najmodniejsze materiały** oraz **najnowsze fasony konfekcji** po niskich cenach. **Rzetelna obsługa**

Najstarszy i największy magazyn na miejscu

KANTAK i S-ka

T. z o. d.

poleca

wszelkie przetwory młynarskie,

tatarskie i ceglarskie

po cenach przystępnych. (4124)

Bank Ludowy

Spółdzielnia z odpow. nieograniczoną

w Koronowie

przyjmuje oszczędności

placąc najwyższe oprocentowanie i załatwia wszelkie interesy bankowe (4122)

Blaski i cienie Koronowa.

(Ciąg dalszy).

Koronowie robię jeszcze skok do ratusza, gdzie urzęduje głowa miasta p. meo, Kosidowski. Podczas swego kilkunastoletniego pobytu w Koronowie zjednał sobie sympatje całego obywatelstwa. Mimo nawalu pracy niezwykle uprzejmy i energiczny p. burmistrz, łączący w sobie energię i zapał do pracy, przyjmuje mnie i chętnie udziela informacji na temat bezrobocia i walki z bezrobociem.

— Kwestja zatrudnienia bezrobotnych — powiada — jest dla mnie zagadnieniem palącym. Mamy bowiem w Koronowie około 300 zarejestrowanych bezrobotnych a 150 niezarejestrowanych. Cyfra to bądź co bądź poważna, jak na nasze stosunki i wielki to uszczerbek w naszym życiu gospodarczym. Dlatego największą moją troską i staraniem jest danie zatrudnienia tym bezrobotnym. Zdaje sobie sprawę z doniosłości wybudowania szos i złagodzenia w ten sposób bezrobocia w mieście. Rozpoczelśmy już prace na szosie do Makowskiej i niebawem przystąpimy do rozbudowy innych dojazdowych szos koronowskich. Powiat bydgoski w tym celu uchwalił podatek drogowy przeznaczony na budowę szos w całym powiecie. Poczyniłem także starania, ażeby z Funduszu Pracy powierzone nam zostały pewne prace publiczne. W tym roku również przystępujemy do budowy kanalizacji. Szereg zaś rodzin bezrobotnych wyruszy niebawem do Kraśnopolska, gdzie otrzymają pracę. Nawiasem dodam, że bezrobotni korzystają z pomocy opieki społecznej.

Z toku rozmowy mogłem wynioskować, że p. burmistrz stara się naprawdę bardzo poważnie ulżyć niedoli bezrobotnych i wszystko czyni co możliwe, ażeby wogóle podnieść tętno gospodarstwa Koronowa. W tym kierunku idą wszystkie jego starania.

Niewątpliwie spodziewany na wiosnę wielki napływ turystów przyczyni się również do złagodzenia bezrobocia i ożywienia ruchu w tem sympatycznym miasteczku, czego życzymy kochanym Koronowiakom z całego serca. (ak).

W szkole.

— Ile Kolumb odbył podróży morskich?
— Cztery!
— Dobrze! A po której umarł?

Bezczelność neofity

Teror Z.Z.Z. na tramwajach bydgoskich.

Z kół Chrześcijańskiego Zjednoczenia Zawodowego piszą nam:

Wśród pracowników przedsiębiorstw miejskich istniały dotąd wzorowe warunki organizacyjne. Działyły tu trzy organizacje zawodowe: Chrześcijańskie Zjednoczenie Zawodowe, Zjednoczenie Zawodowe Polskie i Związki Klasowe. Stosunki między temi związkami były po wydaleniu mściwody niejakiego Lonatowskiego ze Związków Klasowych dosyć znośne. Walka toczyła się między nimi wyłącznie na gruncie ideowym; jeżeli chodziło o obronę interesów materialnych, wszystkie trzy związki tworzyły wspólny front, nacechowany nową i spokojem.

Ostatnio te stosunki poważnie mając zaczyna Związek Związków Zawodowych, założony na terenie warsztatów tramwajowych przez niejakiego Lonatowskiego, który swego czasu — jak się sam chwalił — został wylany z warsztatów kolejowych za „pracę” na rzecz antypaństwowego centralizmu. Ludzie miłośni, pomni zasług L., polegających na rozmieszaniu rady miejskiej, postarali się „ofierze polityki sanacyjnej” o pracę we warsztatach tramwajowych. Spokojna praca snać człowiekowi temu uderzyła do głowy, bo od pewnego

czasu poczuł nieprzewidywany pociąg do sanacyjno-socjalistycznego Związku Związków Zawodowych. Oczywiście nie zajmowalibyśmy się jego zabawą, gdyby nie fakt, że L. zaczął stosować metody dotąd w tramwajach nieznanne, mianowicie odgrażał się towarzyszym pracy, że „nie będzie dla nich miejsca na tramwajach, jeżeli nie wstąpią do Z.Z.Z.” Nie wiemy, by L. awansował na wielkorządcę w przedsiębiorstwie miejskim, ale fakt, że udaje wielkorządcę, nie ulega wątpliwości.

Nie dalej jak wczoraj zażądał ów bebesowiec od prezesa okręgowego Ch. Z. Z., ażeby orkiestrę, stanowiącą własność Chrześcijańskiego Zjednoczenia Zawodowego, stał do dyspozycji Z.Z.Z. A kiedy przez Ch. Z. Z. oświadczył że decyzyja zależy od pełnego zarządu, p. L. ośmielił się zagrozić „wyciągnięciem dalekoidących konsekwencji”. Jaka otrzymał odpowiedź, tego tu powtarzać nie będziemy. Mamy wrażenie, że p. L. po drugą taką odpowiedź nie przyjdzie.

Poruszamy sprawę tę publicznie, ażeby władzom miejskim, które sobie chyba teroru na terenie swoich warsztatów nie życzą, zwrócić uwagę na to, że metody stosowane przez L. i jego związek, muszą zakłócić spo-

kój, z którego dotąd słusnie byliśmy dumni. Chcąc temu zapobiec, należałoby swą wolę w zarodku ukrocić.

Bebesowca L. zaś zapytujemy, czy nie zna przypadkiem niejakiego Lonatowskiego, który „zapomniał” socjalistycznemu związkowi pracowników komunalnych zwrócić „omyłkowo” pobrane 300 zł?

Związkowiec.

Słoty ze wsi.

Pomoc czy źródło nowych strat?

Zarówno organizacje, jak i gazety rolnicze, zachęcały rolników w jesieni, ażeby nie rzucali masy zbóż na rynek ale korzystali z kredytów pod zastaw zboża, który ma na celu dać rolnikowi możność przetrzymania zboża do zimy, kiedy normalnie ceny zbóż kształtują się zwykło. W tym roku jednak kredyt ten nietylko nie przyniósł rolnictwu żadnej korzyści wzgl. ulgi, ale przeciwnie, był źródłem nowych strat.

We wrześniu ub. r. cena żyta wynosiła przeciętnie 17 zł za 100 kg. Były nadzieje, że jeśli się rynku od razu zbożem nie zasypie, to ceny zbóż pójdą jeszcze w górę. Tembardziej, że nie mieliśmy wielkich zapasów zboża, a urodzaje były złe, zebrano conajmniej o 30 procent mniej, że powódź nie tylko zniszczyła mienie kilkunastu tysięcy rodzin rolniczych, ale spowodowała także konieczność żywienia, tych rodzin. Wszystko to pozwalało przypuszczać, że ceny zbóż pójdą w górę i dlatego rolnicy masowo korzystali z kredytów pod zastaw zboża.

Niestety, taka już jest dola rolników, że nawet wtedy, gdy wszystko wskazuje na konieczność podniesienia się cen, u nas te ceny akuratnie się obniżają. W okresie zaciągania pożyczki t. j. na jesieni pszenica kosztowała 21 zł, a żyto 17 zł za 100 kg. Dziś — pszenica kosztuje 16 zł, a żyto 15 zł za 100 kg. Rolnik poniósł straty nietylko na

Przy zaparcu stolca, wzdęciu brzucha, nadkwaśności soku żołądkowego, bólach głowy, przeculeniu, uczuciu strachu, ogólnem złem samopoczuciu i zmęczeniu łagodnie działająca naturalna woda gorzka Franciszka-Józefa daje łatwe wypróżnienie, uwalnia organizm od pozostalości w jelitach i w wielu wypadkach zapobiega zapaleniu ślepej kiszki.

znizce cen zboża, ale i na kosztach związanym z otrzymaniem i oprocentowaniem kredytu zastawowego.

Chcąc, żeby akcja kredytu pod zastaw zboża przyniosła rolnikowi jakiś pożytek, a nie zniechęcała do korzystania z takiej pomocy, należałoby prolongować raty kredytu zastawowego. W przeciwnym zaś razie wywoła to na przyszłość złe rezultaty, gdyż żadnymi argumentami nie będzie można powstrzymać rozczarowanych rolników od zarzucenia rynku zbożem natychmiast po zniwach.

Ziemiannin.

Nowy zjazd działaczy gospodarczych.

Na dzień 23 marca godzinę 10 zwołuje p. dyr. Czaczka-Ruciński ze Solca wielki zjazd działaczy gospodarczych i społecznych w salach Kleinerta w Bydgoszczy przy ul. Wrocławskiej 7.

W zjeździe przyrzekł wziąć udział, m. in. prezes rady wojewódzkiej BBWR. poseł dr. Jeszka z Poznania.

Po uroczystem otwarciu zjazdu wygłoszone zostaną na plenum następujące referaty:

- 1) o sytuacji gospodarczej,
- 2) o stosunku dłużników do Komunalnych Kas Oszczędności w powiatach i
- 3) o polityce zbożowej.

Po referatach tych uczestnicy zjazdu podzielą się na dwie komisje a mianowicie: 1) rolniczą, 2) dla przemysłu, handlu, rzemiosła i spraw robotniczych.

W komisjach wygłoszone zostaną referaty dyskusyjne o rentach, o egzekucjach wśród rolników i o zagadnieniach przemysłu, handlu, rzemiosła i świata pracy.

Koniec zjazdu przewidziano na godz. 17. Prezydium zjazdu zapewniło dla uczestników znaczne zniżki na linjach kolejki Powiatowej i autobusowej.

Kiepska organizacja pracy.

— My jej chyba nigdy nie wniesiemy!
— Wniesiemy? A ja od godziny myślę, że mamy ją wynieść!

Wszyscy zachwycają się

obfitą, urozmaiconą treścią „Dziennika Bydgoskiego”. Szeregi prenumeratorów wzrastają; i Ty, przyjacielu, jeżeli numer kupiłeś przygodnie — bądź od kwietnia stałym abonentem!

PROGRAM RADJOFONICZNY.

NIEDZIELA, 17 MARCA.

WARSZAWA-RASZYN, 9,00: Audycja poranna. 10,00: Muzyka religijna (płyty). 10,30: Transmisja nabożeństwa z kościoła św. Krzyża w Warszawie. Kazanie. 12,05: Przegląd teatralny. 12,15: Poranek muzyczny z Filharmonji Warszawskiej, złożony z utworów Ryszarda Wagnera pod dyr. Józefa Ozimińskiego, Roman Wraga (bas) i Roman Chojnacki (prelekcja). W przerwie około godz. 13,00—13,15: „Teatr Wyobraźni” nadaje fragment słuchowski z „Ptaków” Arystofanesa. Transm. z Wilna. 14,00: „Co kto lubi” — Cocktail płytowy. 15,00: „Wyhodowanie rosad i nowalji”. 15,15: Utwory na fagot solo (płyty). 15,22: Przegląd rynków produktów rolnych. 15,35: Utwory charakterystyczne (płyty). 15,45: „Z doświadczeń rolniczych w Kraju Sowietów” odczyt. 16,00: Koncert solistów. Wyk.: Paweł Lewiecki (fort.) i Kazimierz Wilkomirski (wiolonczela). 16,40: Recytacje prozy. „Fragment z życia Karola Wielkiego”, Einharda w przekładzie Jana Parandowskiego. 17,00: Muzyka lekka w wyk. zespołu Jana Różewicza. 17,35: „Jak się łowi zwierzęta” pogadanka dla dzieci starszych. 17,50: „Kultura życia codziennego”. 18,00: „Muzyka w polskim domu”. Wyk.: Maria Święcicka (fort.), Józef Korolkiewicz (baryton) i Tad. Kowalski (wiolonczela). 18,45: Życie młodzieży. 19,08: Muzyka symfoniczna (płyty). 19,45: „Emigranci żydowscy — Haluce na polskich stawkach” feljeton. 20,00: Muzyka lekka. Wykonawcy: ork. P. R. pod dyr. Stan Nawrota i chór Eryano Transm. ze Lwowa. 20,45: Dziennik wieczorny. 20,55: „Jak pracujemy i żyjemy w Polsce”. 21,00: „Na wesolej lwowskiej fali”. Transm. ze Lwowa. 21,30: „Co czytać” szkic literacki. 21,45: Wiadomości sportowe. 22,15: Koncert złożony z utworów Henryka Opieńskiego w wyk. ork. symf. P. R. pod dyr. Józefa Ozimińskiego, Stani-

slawa Argasińska (śpiew). 23,05: Wieczór taneczny.

TORUŃ, 9,00: Transm. z Warszawy. 9,20: Utwory salonowe (płyty). 9,45: Transm. z Warszawy. 9,55: Program na dz. nast. 10,00: Transm. z Warszawy i Krakowa. 12,05: Przegląd teatralny — omówi p. St. Riess. 12,15: Transm. z Poznania. 14,00: Koncert żywych — radjosluchacz ma głos. 15,00: „Okopowe-pastewne” pogadanka rolnicza. 15,15: Piosenki żołnierskie (płyty). 15,22: Transm. z Warszawy. 19,00: Progr. na dz. nast. 19,08: Skrzypce, fortepian i śpiew (płyty). 19,45: Transm. z Warszawy, Lwowa i Poznania. 22,05: Koncert reklamowy. 22,20: Transmisje z Warszawy.

ZAGRANICA. 20,00: Berlin. Utwory Beethovena i Brahmsa. Sztutgart. „Ezio” opera Haendla. Moskwa (WCSPS). Wieczór taneczny. 21,00: Radio Paris. Piosenki dawne i nowe. Stockholm. Koncert solistów. Bukareszt. Wieczór operetkowy. Brno. „Od adagia do allegro” muzyka lekka. 22,00: Londyn Nat. Muzyka lekka. Stockholm. Muzyka kameralna. Wiedeń. Muzyka kameralna. 23,00: Budapeszt. Muzyka taneczna. Bruksela franc. Muzyka lekka. 24,00: Frankfurt. Koncert nocny.

PONIEDZIAŁEK, 18 MARCA.

WARSZAWA-RASZYN. 6,30: Audycja poranna. 8,00: Audycja dla szkół. 12,05: Koncert zespołu Landowskiego i Pewznera. 12,45: „Sprawy pieniężne w małżeństwie” odczyt. 12,55: Dziennik południowy. 13,00: Zespołowe fragmenty operowe (płyty). 15,45: „Zapomniani kompozytorzy” koncert w wyk. seksteu Niny Mańskiej. 16,30: Lekcja języka niemieckiego. Transmisja ze Lwowa. 16,45: „Kwadrans słynnych artystów” (płyty). 17,00: „Jak dzieci wieszowały Panu Marszałkowi w roku 1919” opowiadanie dla dzieci. 17,15: Rezerwa ogólnopolska. 18,00: Audycja żołnierska. 18,25: Chwilka społeczna. 18,30: Skrzynka ogólna — korespondencję bieżącą

omówi dr. Marjan Stępowski. 18,45: Ulubione marsze (płyty). 19,15: „Skrzynka rolnicza”. 19,25: Wiadomości sportowe lokalne. 19,30: Wiadomości sportowe ogólnopolskie. 19,35: Duety w wyk. Zofji Temnickiej i Ireny Bardy. Akomp. prof. Ludwik Urstein. 19,50: Przegląd filmowy. 20,00: „Wesoła wdówka” Fr. Lehara (najpiękniejsze melodje). Wyk.: ork. P. R. pod dyr. St. Nawrota. Maryla Karwowska (sopran), Janusz Popławski (tenor) i inni. 20,45: Dziennik wieczorny. 20,55: „Jak pracujemy i żyjemy w Polsce”. 21,00: Koncert symfoniczny w wyk. ork. symf. P. R. pod dyr. Grzegorza Fitelberga. 22,15: Muzyka taneczna.

TORUŃ, 6,30: Transm. z Warszawy. 7,45: Program na dz. bieżący. 7,50: Wskazówki praktyczne. 11,57: Transmisje z Warszawy i Krakowa. 13,55: Przegląd giełdowy. 14,00: Muzyka popularna z płyt. 14,20: Muzyka salonowa i taneczna z płyt. 15,45: Transmisje z Warszawy i Lwowa. 18,25: Chwilka społeczna. 18,30: Skrzynka ogólna — omówi kierownik rozgłośni S. Nowakowski. 18,40: Życie artystyczne i kulturalne. 18,45: Transm. z placu im. Marszałka Piłsudskiego. 19,07: Program na dzień następny. 19,15: Wiadomości gospodarcze. 19,25: Wiadomości sportowe z Pomorza. 19,30: Transm. z Warszawy. 22,00: Koncert reklamowy. 22,15: Transmisja z Warszawy.

ZAGRANICA. 20,00: Beromuenster. Koncert symfoniczny. Moskwa (Kom.). Koncert wieczorny. Bukareszt. Recital fort. Berlin. Pieśni, powstałe przed mikrofonem. Koenigswusterhausen. Sonata c-moll Regera. 21,00: Stockholm. Koncert symfoniczny. Monachium. Wesoła audycja. Wiedeń. Koncert europejski. 22,00: Medjolan. Koncert kameralny. Rzym. „Amaranta” operetka Lehara. Budapeszt. Muzyka lekka. 23,00: Lipsk. Koncert nocny. Kopenhaga. Muzyka taneczna. Budapeszt. Muzyka cygańska. Kolonia. „Wesoła noc”. 24,00: Sztutgart. Muzyka nocna.

W miejsce osobnych zawiadomień.

Wczoraj wieczorem o godz. 10.35 nieubłagana śmierć zabrała nam po długich z wielką cierpliwością zniesionych cierpieniach, zaopatrzonego Sakramentami św. naszego najukochańszego syna, najdroższego i dobrego ojczulka, brata, szwagra i kuzyna

Arno Seligera

w kwiecie wieku, przeżywszy lat 32, o czym donosił w smutku pogrążona

Rodzina I. Seliger.

Bydgoszcz, dnia 16 marca 1935 r.

Pogrzeb odbędzie się w poniedziałek, dnia 18 marca 1935 r. o godz. 3 po południu z kostnicy starego cmentarza ewangelickiego. (45 4)

Dnia 14 marca rb. zmarł po krótkich cierpieniach

Henryk Tubielewicz

uczeń 3 klasy szkoły przygotowawczej przy Miejskim Gimnazjum w Bydgoszczy.

Żegnamy ze szczerym żalem naszego kochanego i serdecznego Kolegę

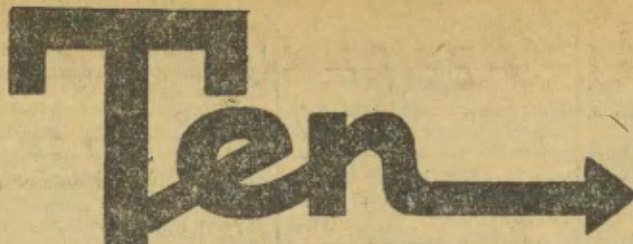
Koledzy szkolni

4441)

Klepsydry

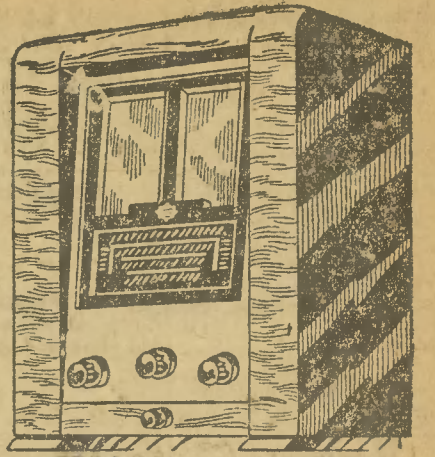
wykonuje szybko i tanio

Drukarnia Bydgoska
Bydgoszcz, Poznańska 12/14

REWELACYJNY WIELOOBWODOWY ODBIORNIK „LUXOR” Z PLATYNOWEJ SERJI TELEFUNKEN PRZEWIDZIAŁ I UWZGLĘDNIŁ WSZYSTKIE WASZE ŻYCZENIA.

ULTRA-SELEKTYWNY PRZY ZACHOWANIU PIĘKNEGO TONU ODBIÓR STACJI Z CAŁEGO ŚWIATA.

CENA WRAZ Z LAMPAMI **396** ZŁ

TELEFUNKEN-LUXOR

Po długich i ciężkich cierpieniach zasnął w Bogu opatrzony Sakramentami św.

ś. p.

Teofil Baranowski

Pogrzeb odbędzie się w niedzielę, dnia 17 marca 1935 roku o godz. 16,45 z kaplicy cmentarza Serca Jezusowego.

Rodzina i naręczona.

2410)

POLECENIA

Utrwała

garderobe czyszczeniem, reperacją jak najdostępniej „Ekonomia”, Dra Emila Warmińskiego 10. (4562)

Mierniczy

przysięgły, Podhorecki, Focha 10, tel. 1666. (2467)

Mebie

pierwszorzędne poleca Feliks Michalski, Gdańska nr. 49. (2458)

Lalki

duży wybór tanio, reperacja lalek. „Tani Bazar” Stary Rynek 1. (4549)

Kamczatka

Warszawska pracownia przyjmuje na sezon wiosenno-letni, podług najnowszych modeli kurtki bojerka, peleryny, lisy, oraz wszelkie prace kuśnierskie. Farbowanie lisów, garbowanie. Dworcowa 42. (4564)

SPRZEDAŻE

Dom

Wąbrzeźnie sprzedam. Skład, mieszkanie, warzywny ogród. 15000. Rończkowski, Grudziądz, Toruńska 26. (4486)

Dom

piętrowy Bydgoszczy, 5 lokatorów, restauracja, skład rzeźniczy, roczny dochód 3600, cena 18 tys. wpłaty 12 tys. Oferty „12 tys.”. (4548)

Parcele

budowlane tanio sprzedaje Podhorecki, Focha 10. (2468)

Ford

2 osobowy, w dobrym stanie sprzedam. Adres Dziennik Bydg. (2464)

Wózek

dziecięcy, modny, głęboki, mało używany, tanio sprzedam. Pomorska 50-4. (4556)

Złote

lustro, lampy elektryczne, obrazy, stół, krzesła sprzedaje. Królowej Jadwigi 21-8. (4509)

Maszyny

do pisania, dywany, dywan perski, biurka, komody, klubowe garnitury, zegar stojący, serwantki, biblioteki, szafy, krzesła, stoły, fotele, kanapy, lustro i wiele innych mebli tanio okazjnie sprzedaje „Stala Okazja”, Gdańska róg Krasińskiego, tel. 1530. (4397)

Kółwóz

sprzedam. Jachcice, Czerska 19. (4503)

Sprzedaz wiosenna

najnowszych kreacji mody już rozpoczęta!

Polecamy w znanym wielkim wyborze

nowości sezonowe

w wełnach na płaszcze, kostjmy, suknie, komplety.

Ostatnie nowości w jedwabiach na suknie, komplety i bluzeczki.

Najnowsze modele w płaszczach damskich, kostjumach, sukniach, kompletach bluzeczkach i pulowerach.

Nowości w rękawiczkach pończochach i trykotach

Największy wybór po najniższych cenach. Rabat gotówkowy.

Komunikacja autobusami dogodna.

Największy dom towarowy Pomorza

W. KORZENIEWSKI

Towarzystwo Akcyjne

GRUDZIĄDZ, Rynek 22/24, tel. 1898.

Ręczny (2462) wózek 2 kołowy sprzedam. Zamojskiego 15-3

Tanio (4550) na sprzedaż łóżeczko dziecięce, kanapa, salonik jak nowy. Mostowa 12, m. 8.

Śródmieście plac, sad sprzedam. Wiatrakowa 7. Małas. (2890)

Motocykl B. S. A. 500 cm model 33 sprzedam. Warszawska nr. 11-5. (2403)

Samochód maszynę do szycia damską, krawiecką, szewska, gramofon, radioaparat, maszynę do pisania, różne meble, okazjnie poleca „Sala Licytacyjna”, Gdańska 42. (4566)

POSADY WOLNE

Dziewczyna (2460) do dzieci potrzebna praniem Pomorska 21 m. 3.

Służąca potrzebna Sniadeckich 24 m. 1. (2459)

POKOJE WOLNE

Pokój (4458) umebł. Sw. Trójcy 25-2.

Dwa (4416) pokoje użytkowaniem kuchni. Naruszewicza 1, m. 2.

Pokój umebłowany. Krasińskiego 21, m. 3. (2434)

Komfortowy (2441) 1-2 osoby, utrzymanie, bez. Krasińskiego 4-2.

Pokój umebłowany. Sienkiewicza 16, m. 3. (2465)

Duży i poczekalnia na przedsięwzięcie. Krasińskiego 4-2. (2440)

Pokój umebłowany Sniadeckich 40, m. 3. (2437)

Pokój Sniadeckich 39-5. (2449)

Dobrze umebłowany pokój Paderewskiego 22-1. (2439)

Pokój słoneczny, dobrze umebłowany. Paderewskiego 11, m. 2. (2446)

Pokój (2471) komf. Cieszkowskiego 1-5.

POKOJU POSZUKUJĄ

Poszukuje słonecznego, dobrze umebłowanego pokoju. Filja „Bankowico”. (2438)

RÓŻNE

Elektromotory naprawia i nowo nawija. C. Wujec, Dworcowa 94. (4563)

Teatrom amatorskim wynajmuję na prowincję sztuki teatralne, rękopisy. Warszawa, Nowy świat 26, Morozowicz. Załączać znaczek na odpowiedź. (4558)

Odprasowanie reperację i przeróbki garderoby damskiej i męskiej uskutecznia się tanio i dobrze. Pierwszorzędne wykonanie miarowe. Chrobrego 7, m. 3. (13474)

Zamówienie.

Niniejszem zamawiam wychodzący w Bydgoszczy 6 razy w tygodniu „Dziennik Bydgoski” na miesiąc kwiecień 1935 r. za zł 3,34 wraz z opłatami pocztowymi. „Dziennik” odbierać będę z poczty — proszę dostarczyć pod poniższym adresem:

Imię i nazwisko:

Miejscowość: ulica i nr.:

Kwit pocztowy.

Zł

tytułem przedpłaty za „Dziennik Bydgoski” na miesiąc kwiecień 1935 r. odebrałem, co niniejszem potwierdzam.

....., dnia marca 1935 r.

podpis:

Zamówienie.

Niniejszem zamawiam wychodzący w Bydgoszczy 6 razy w tygodniu „Dziennik Bydgoski” na miesiąc kwiecień 1935 r. za zł 3,34 wraz z opłatami pocztowymi. „Dziennik” odbierać będę z poczty — proszę dostarczyć pod poniższym adresem:

Imię i nazwisko:

Miejscowość: ulica i nr.:

Kwit pocztowy.

Zł

tytułem przedpłaty za „Dziennik Bydgoski” na miesiąc kwiecień 1935 r. odebrałem, co niniejszem potwierdzam.

....., dnia marca 1935 r.

podpis:

Wznowilem przyjęcia
Lekarz — dentysta
A. Różycki
 Bydgoszcz, ulica Dworcowa 2, m. 2

Niniejszem mamy zaszczyt zawiadomić kulturalną Publiczność, że otworzyliśmy
 w Bydgoszczy przy ul. Gdańskiej 66
wypożyczalnię książek niemieckich
 obficie zaopatrzoną w nowe dzieła belewistyczne odzwierciedlające kulturę duchową naszego zachodniego sąsiada.
 Prosimy o łaskawe poparcie.
NOVITAS
 Modna wypożyczalnia książek.
 4553)

RESTAURACJA PRIMA
 Dworcowa 24 (róg Gamma) 99
 Lokal 8855
otwarty codziennie do rana.
Koncert i DANCING.

Ogłoszenie przetargu.
Wydział Budownictwa — Oddział Konserwacji Budynków Miejskich — ogłasza niniejszem przetarg na ceny jednostkowe różnych
robót remontowych
 przy konserwacji budynków miejskich w okresie budżetowym 1935-36 i w tym celu wydaje specjalne formularze, które po wypełnieniu (wstawieniu cen) należy składać do dnia 26 marca 1935 r. godziny 12-tej we wspomnianym na wstępie Oddziale, ul. Jana Kazimierza 5 l. ptr. Zaznacza się, że firmy, które wypełnionych formularzy nie nadesłały, nie będą uwzględniane przy odnośnych robotach i dostawach. (4554)
Za Prezydenta Miasta:
 Naczelnik Wydziału: (—) Inż. Seidel, radca bud. Mag.

August Hoffmann, Gniezno
 Tel. 212 Szkółki drzew i róż. Tel. 212.
 Pierwszorzędne największe zapasy, gwarantowane odmiany, drzewa owocowe, alejowe i krzaki. Niskie i piene róże, konifery, Biliny, rośliny szparagowe Dahlie etc. Wysyła się do każdej stacji pocztowej i kolejowej.
 Oznaczone pierwszymi nagrodami.
 3461) Katalog i cennik bezpłatnie.

Pierwszorzędne pianina
 wprost z fabryki poleca tanio
B. Sommerfeld
 Fabryka Pianin (1886)
 Bydgoszcz, ul. Śniadeckich 2
 filja: Poznań, ul. 27 Grudnia 15.

KASYNO CYWILNE
 W wtorek, dnia 19 bm. urządzam 4552
WIELKI WIECZOREK FAMILIJNY
 połączone z koncertem, na który zapraszam serdecznie wszystkich przyjaciół i znajomych.
 Gospodarz E. Preuss.
 Równocześnie polecam:
 świeża klebasa, flaki i nogi wieprzowe po 1 zł za porcję.
 Piwa: Okocim jasne 1/2 ltr 70 gr, 2/3 - 45, 2/10 - 35 gr
 Bydgoskie Marcowe 1/2 ltr 70 gr, 2/3 - 45, 2/10 - 35 gr
 Bydgoskie jasne 1/2 ltr 60 gr, 2/3 - 35, 2/10 - 25 gr
 Huzgara 1/2 ltr 60 gr, 2/3 - 35, 2/10 - 25 gr

Kursy samochodowe motocyklowe
Z. Kochańskiego
 Bydgoszcz
 3 Maja 20a, tel. 11-85.

Kafle
 białe i kolorowe
 piece przenośne
 oraz wszelkie materiały budowlane po cenach konkurencyjnych poleca firma
Znicz
 wł.: W. Rominek i S. Chmiś
 ul. Grunwaldzka 29
 tel. 1330. (8556)

Otwierajcie szafy!
 Przeglądajcie garderobę!
 Odzież wiosenną czyści chemicznie i farbuje (4203)
Barwa-Kalamajski
 Bydgoszcz
 ulica Gdańska 27.

Zegary, biżuterja
 oraz
sztućce srebrne i platerow.
 obrączki ślubne w wielkim wyborze.
B. Grawunder
 ulica Dworcowa 57.

Na post
 polecam wszelkie gatunki **sera, margnaty, konserwy i wędliny-rybne**
August Latte
 Bydgoszcz, Grunwaldzka 1, tel. 1108
 Na życzenie wysyłam cenniki. Wysyła pocztą i koleją. 3634)

Nowe kursy (wiosenne) dla zawodowych i amatorów w związku z motoryzacją kraju po zniżonych cenach. (4016)

RADJO na raty
 poleca w wielkim wyborze
„Radjolavox“ ulica Król. Jadwigi 5.
 4524

Agenci - odsprzedawcy
 odwiedzający sklepy i biura wszystkich branż **poszukiwani**
 celem sprzedaży patentowanych i niezbędnych artykułów z dziedziny reklam wystawowych. Potrzebny kapitał kilkadziesiąt zł. Osiagalny dochód kilkaset zł miesięcznie. Oferty: „Technovum“, Warszawa, ul. Grzybowska 23. (4384)

Maszyny do pisania
 małe i duże, nowe i używane najkorzystniej z gwarancją dostarcza
Skóra i Sko, Poznań
 Aleje Marcinkowskiego 23.

Nasiona warzywne kwiatowe
 z pierwszorzędnych hodowli krajowych i zagranicznych poleca (4201)
Handel Hurt. Nasion Wiefel & Co
 dawniej Wedel & Co.
 Bydgoszcz
 ulica Długa 42
 Tel. 3320.
 Cenniki na żądanie.

ORYGINALNE PROSZKI
 „MIGRENO-NERVOSIN“
 R.M.S.W. 251599
 ZNAK FABR.
 z **KOGUTKIEM**
 SA ŚRODKIEM KOJĄCYM BÓLE ZASTOSOWANIE.

BOLE GŁOWY
 MIGRENA, NEURALGIA
BOLE ZĘBÓW
 GRYPY, PRZEZIĘBIENIA
 BOLE: ARTRETYCZNE, STAWOWE, KOSTNE I.T.P.
 ŻĄDĄCIE ORYGINALNYCH PROSZKÓW ZE ZN. FABR. **KOGUTEK** SPRZEDAJĄ APTEKI
 22250

Do Czytelników Dziennika Bydgoskiego!
 Czytelniku! Jeżeli Ci brak energii, równowagi, jeżeli cierpisz moralnie, pozwól mi bezinteresownie określić Twój charakter, zdolności, przeznaczenie i wyszczególnić najważniejsze fakty Twego życia. Określę kim jesteś, kim być możesz. Poradzę jak żyć i postępować, by zwycięsko przeciwstawić się losowi. A ponadto wybrałem na zasadzie astrologii i obliczeń kabalistycznych szczęśliwy numer Twojego losu Loterii Państwowej i wskazałem gdzie łatwo można nabyć. Napisz imię, nazwisko, rok i miesiąc urodzenia. Weź pod uwagę, że jestem człowiekiem nauki, długoletnim redaktorem poczytnego pisma „Świt“ (Wiedza Tajemna) autorem wielu prac naukowych. Nie przesyłaj żadnego wynagrodzenia, lecz na koszty pocztowe i kancelaryjne załącz 1 złoty w znaczkach pocztowych. Na los nr. 122627 wybrany przezemnie padła wygrana 150 000 zł. Na niewielką ilość wybranych przezemnie numerów, padło mnóstwo wygranych, z braku miejsca podaje tylko niektóre: Antoni Szweł, Zabkowiec, gm. Wołków Koscielny 10 000 zł. Eugenja Zausznicka, Bank Rzemieslniczy, Włocławek 5000 zł. Cabała Józef, Limanowa, urządnie rafinerji 10 000 zł. Frychel, Katowice, Brunów Wodospady 3, 5000 zł. Akuszerzykowa Helena, pta Holubice 5000 zł. Marian Łomnicki, Podhuzge 5000 zł. Przyjęcia osobiste cały dzień. Warszawa, Redakcja „Świt“ Żórawia 47. Psychografolog Szyller-Szkolnik. Ogłoszenie załączyc Wielki album chwalebnych protokołów towarzyszy naukowych s. m. Warszawy, odezwy i podziękowania najwybitniejszych ludzi swiata, lekarzy i prasy do przejrzenia i sprawdzenia na miejscu. (3128)

Lokomobila parowa
 z kondensatorem, dobrze utrzymana ca. 90 KM. od 1 maja na sprzedaż. (3639)
Motor Diesla (Deutz)
 6/8 KM. zaraz na sprzedaż. Jeszcze w użytku można oglądać. — Blizsze szczegóły poda fa. F. Thieslauk, Tiegenhof, Wolne Miasto Gdańsk.

Meble
 wszelkiego rodzaju najtaniej i najkorzystniej sprzedaje tylko (2104)
Bydgoska Hala Mebli
 ul. Śniadeckich 40
 narożnik Sienkiewicza.

Biuro
 ubikacje fabryczne duza piwnica
 zaraz do wynajęcia.
Marszałka Focha 16, I.
 4256

Handel skór
 zaprowadzony w wielkim mieście Pomorza, z intratnym pobożnym dochodem i dostawami wojskowemi z powodu wyjazdu z towarem -ub bez zaraz (4394)
sprzedam.
 Gotówki 8-8000.
 Oferty „Skóra“ Dziennik Bydgoski i Noworocław.

KTO PRAGNIE POZBYĆ SIĘ Reumatyzmu i Podagry?
 Szarpające, kłujące bóle w stawach i członkach, wykrzywienie rąk i nóg, drgawki, kłucie i kurecze w różnych częściach organizmu, a nawet osłabienie wzroku — oto przeważnie skutki cierpienia reumatycznych i podagry, które należy usunąć, inaczej choroba czyni coraz większe postępy.
Polecamy
 uzdrawiającą, rozpuszczającą szczawiany, pobudzającą przemianę materji
Kurację domową
 Kuracja ta polega na stosowaniu kunszlownie zdobytego środka z naturalnego źródła leczniczego, które dobrotna matka-natura stworzyła dla cierpiącej ludzkości.
 Napiszcie do mnie natychmiast, a otrzymacie zupełnie darmo i franco pouczającą broszurkę
PANNONIA-APOTHEKE, BUDAPEST, 72 POSTFACH 83, ABT. 350. (4383)

Farby lakiery
 oraz wszelkie (3527)
 przybory malarskie kupuje się najkorzystniej w specjalnym składzie farb i lakierów
E. Kerber, Bydgoszcz
 Gdańska 66, tel. 625 (tylko obok Elysium).

Gdzie można tanio i dobrze zjeść ???
 w Restauracji **PRIMA**
 Dworcowa 24 róg Gamma 99

Repertuar kin bydgoskich.
ADRIA: „Audjencja w Ischlu“ (Kaiserwälder).
APOLLO: „Sprytna dziewczyna“ i „Dama Kier“.
BALTYK: „Pionierzy Teksasu“ i „Kajdany życia“.
KRYSTAL: „Wiktor czy Wiktorja“?
MARYSIENKA: „Przeor Kordecki“ (Obrońca Cześćochowy).
REWJA: „Dolores“ i „Satan Tiger“. Na scenie nowa rewja.

Najradkalniejszy środek dla cierpiących na najbardziej zasterzałą i największą
PRZEPUKLINE
 gdy nawet operacje i opaski różnych zagranicznych specjalistów nie pomogły, oraz wszelkie fałszywe wyne azki nie poskutkowały, usuwa jedyny specjalista z długoletnią praktyką dla cierpiących na rupturę zapomocą mojego opatentowanego bandaża Nr 1209, który przynosi prawdziwą pomoc mężczyznom i kobietom.
S. KON, Warszawa, Sosnowa 13.
 PROSPEKTY na żądanie bezpłatnie. Przestrzegam przed naśladownictwem mojego środka przez fałszywych specjalistów. Kto zupełnie już stracił nadzieję, znajdzie u mnie prawdziwą pomoc. (4557)

Wszelkie wyroby druciane oraz (4202)
drut kolczasty
 kupuje się najkorzystniej w firmie
Braci Ziegler
 Nakło n.-Not., tel. 72
 Fabryka plinków i płotów drucianych.
 Cennik bezpłatnie.

W SZALECIE.

 — Ciężkie czasy, proszę pana, nikt nie przychodzi.
 — Dlaczego się pani nie ogłasza?

Stenotypistka
 stenografująca biegle w jęz. polskim i niemieckim **natychmiast potrzebna.**
 Oferty pod „A. 250“ do Agencji Reklamy Pras. Dworcowa 54. (4565)

Czytajcie Dziennik Bydgoski

Ceny ogłoszeń: 25 gr. za wiersz milimetry na stronie 7-linowej szerokości 38 mm. Za reklamy na stronie przed ogłoszeniami 70 gr., w tekście na drugiej i trzeciej stronie 1,20 zł. na dalszych stronach 1,00 zł. za milim. 1 lin., szer. 67 mm. Drobne ogłoszenia słowo tytułowe 25 gr., każde dalsze 15 gr.; dla poszukujących pracy oraz na nekrologi 20% zniżki. Większe ogłoszenia, zamieszczone wśród drobnych, 50% drożej jak w zwykłym dziale ogłoszeniowym. Przy powtórzeniu ogłoszeń o tym samym tekście udziela się rabatu. Przy konkursach i dochodzeniach sądowych wszelkie rabaty upadają. — Ogłoszenia zagraniczne 25% dopłaty. — Ogłoszenia skomplikowane oraz z zastrzeżeniem miejsca o 20% drożej. Za terminowe umieszczenie i przepisane miejsce administracja nie odpowiada. — Miejsce płatności: Bydgoszcz. — Konta bankowe: Bank Związku Spółek Zarobkowych, Bank Ludowy. Konto czekowe: P. K. O. 203713 Poznań.